

A N D R E E A R U S S O

AMINTIRI DIN VIITOR

Copyright

Editor: Ion Bargan
Redactor: Rodica Roșca
Foto copertă: Alex Iordache
Design copertă: Ina Moroșanu

© Andreea Russo
© Editura Bestseller

Descriere CIP a Camerei Naționale a Cărții
Amintiri din viitor / Andreea Russo. – Chișinău: Editura Bestseller, 2017.
Vol. 3. – 2017. – 146 p. – 978-9975-4150-7-1 (eBook)

1

Închide ochii și încearcă să mergi prin întuneric. E complicat? Există oameni care trăiesc astfel zi de zi. Cei pentru care acest *complicat* este ceva normal.

La început dai peste pereți, gropi, neajutorare. Într-un final înveți să fii puternic. Să depistezi pereții și gropile din fața ta. Viața nu este un cadou, este nevoie ca cel care o trăiește s-o privească drept un cadou.

Atitudinea reprezintă forță. Cu ajutorul acesteia imposibilul devine posibil. O zi ce pare a fi oribilă poate să se transforme în una minunată, numai dacă cel care o trăiește decide s-o privească din alt unghi. Nu există rău fără bine, echilibrul stă la baza universului.

Numele meu este Mir. Am primit la naștere un blestem. Ei bine, așa credeam. De fapt, am primit un privilegiu pe care nu am fost în stare să-l utilizez în modul cuvenit. Fugeam după normalitate fără a încerca să înțeleg că deja eram normal. Doream să-mi zidesc o casă, pe când aveam deja un castel. În cele din urmă, am ajuns un vagabond sau...

Mereu este a doua față, una ascunsă.

Este timpul pentru adevăr.

Amelia

Nu doream să fiu căutată, căci cel care fuge este adesea căutat.

Bicicleta fără roți

Toți mă considerau un copil. Asta deranja. Nu pe mine, pe ei îi deranja. Aveam impresia că toți copiii sunt o povară pentru maturi. Cel puțin mama era obosită să fie chemată la școală din cauza mea. De ce nu am un copil ca toți, zicea deseori. Credea că nu înțeleg nimic, că sunt mică și voi uita. Doar că eu nu uitam. Aceste cuvinte urmau să fie des repetate în viitor, cu atât mai mult că eu nu știam cum să-mi uit viitorul.

Nu că mi-ar fi plăcut geamurile, dar mereu priveam pe geam. Mă uitam peste acesta pentru că nu-mi plăcea unde mă aflam. Geamul mă ajuta să ignor realitatea. Păcat că nu mă ajuta să scap de aceasta.

Când voiam să sar peste geam, mă loveam, nu știu de ce anume, dar mă loveam. L-aș fi putut deschide. L-aș fi putut sparge. Dar n-o făceam. Nu doream să fiu căutată, căci cel care fuge este adesea căutat.

Pe bancă era o foaie albă. Profesoara ne îndemna să desenăm ceva la dorință. Se permitea o floare sau un pisic, orice. Am întrebat-o dacă pot desena o bicicletă fără roți:

— O bicicletă fără roți? întrebă ea uimită.

— Da, doamnă profesoară. Inițial mă gândeam să desenez un om fără picioare. Mai târziu m-am gândit la un echivalent și am ajuns la o bicicletă fără roți.

Mi-a aruncat o privire răutăcioasă. Mereu mă privea în asemenea mod. Oare nu-și dădea seama cât de urâtă este?

— Nu, Amelia, nu crezi că ar fi mai bine să desenezi un pisoi?

— Păi, ați zis că pot desena orice. Care este diferența dintre un pisoi și o bicicletă fără roți? Ambele există. Sunt reale.

— Bine, desenează ce dorești, mi-a zis puțin rece.

După care a ieșit. O vor chema din nou pe mama la școală, știu.

Am luat pensula, am ales culoarea verde și am început să creez din culori o bicicletă fără roți. Îmi plăcea ce am desenat. Cel puțin era mai real decât un pisoi roz care zâmbește.

Tabloul

Când nu ai din ce alege, privești ceea ce ai.

Niciodată nu am înțeles de ce în anticamera unui director de școală se află un tablou pe care sunt pictate niște mere galbene. Cinci la număr. Le asociază cu cele cinci minute de așteptare.

Așteptând ca mama să iasă din cabinet, priveam tabloul. De fiecare dată. Trebuie să recunosc că era un tablou plictisitor. Nu aveam la ce altceva să mă uit, e firesc ca atunci când nu ai din ce alege să privești ceea ce ai.

Mama încă nu ieșise de la director. Deja știam ce urmează. Nu mai învăț în această școală. M-au exmatriculat, din nou. Am nouă ani și sperii profesorii. Așa îmi explică mama situația.

— Nu știam că maturii se tem de copii, i-am spus mamei.

— Maturii se tem de ceea ce zic unii copii, mi-a răspuns.

— Scuze, nu credeam că vă temeți de adevăr. Pe tine te sperie adevărul meu, mamă?

S-a aplecat și m-a privit în ochi.

— Uneori mă sperie. Tu nu-ți fă griji. Timpul te va învăța ce trebuie să spui și ce nu.

— De ce trebuie să învăț ce să zic și ce nu? Spunem ceea ce gândim, ce vedem, ce credem. Care este sensul să ascundem cine suntem noi cu adevărat?

— Scumpa mea, înțelegi, trebuie să te gândești și la cei din jur. Nu poți zice totul direct. Ai putea involuntar să superi pe cineva.

— Nu înțeleg. Atunci cei din jur de ce zic că sunt stranie? De ce spun lucruri neplăcute? Unica diferență este faptul că eu nu mă supăr pe ei. Nu pricep cum aș putea să mă supăr pe o opinie, nici nu doresc!

Am fugit, mereu fug atunci când nu sunt de acord cu mama. Îmi este dificil să o privesc atunci când știu că viziunile noastre diferă. Devenim străine una pentru cealaltă. Nu suport să-mi simt mama străină. Aș dori să mă înțeleagă, doar că nu mă înțelege nimeni.

Imagini din viitor

Nu memorez numele oamenilor care nu-mi plac.

Drumurile lungi îmi plac, uneori le urăsc. Cel mai des le aștept. Mă plictisesc rapid. Un drum nou presupune o țintă nouă, oameni noi. De fapt, pentru mine nimic nu este nou. Pur și simplu îmi place să mă joc. Să văd cum imaginile din capul meu devin realitate.

În curând voi face cunoștință cu primul meu prieten. Este o amintire emoționantă. Niciodată nu am avut prieteni în timpul prezent. El este diferit, ca mine, doar că el este diferit fizic. Eu sunt diferită moral. Faptul că suntem diferiți ne va uni.

Eram în noua mea clasă în timp ce profesoara mă prezenta colegilor. M-am ridicat puțin în vârful degetelor pentru a-l vedea. Se afla în ultima bancă de lângă geam. Băiatul brunet cu ochi albaștri. Nu am putut să nu zâmbesc. Colegii au crezut că le zâmbesc lor, ce naivi.

Când m-am așezat lângă Felix, colegii se șușoteau. La început mi s-a părut că nu mă observă. După care mi-a zis încet, astfel încât să nu atragă atenția celorlalți:

— Mai bine alege un alt loc, nimeni nu stă lângă mine.

— Consider că mi-am ales cel mai bun loc. Apropo, eu nu sunt *un nimeni*.

Am văzut cum involuntar a zâmbit.

— Vezi, zic eu, te-am făcut să zâmbești.

— Cum te cheamă?

— Amelia, și da, cunosc numele tău. Te cheamă Felix. Știu că nu ești asemeni altora, ești special.

— Îmi pare bine să te cunosc, dar de unde... știi? Special... chiar așa crezi?

— Sigur, nu m-aș așeza alături de cineva pe care nu-l consider special. Mereu am stat de una singură în bancă.

— Nu ai răspuns la întrebare. De unde știi cum mă cheamă?

— Din viitor.

— Din viitor? Cum adică? Nimeni nu cunoaște viitorul.

— Am mai menționat, eu nu sunt *nimeni*.

— Nu înțeleg.

— Uite, hai să privim la ce se întâmplă în clasă. Urmărește băieții din prima bancă. Unul dintre ei este foarte inteligent, cel brunet. În același timp este un om răutăcios și invidios. Din fericire nu memorez numele oamenilor care nu-mi

plac. Urmărește-l, se va ridica și va cere voie să iasă din clasă. Ajuns în fața ușii se va împiedica.

Felix și-a sprijinit capul în mâini și urmărea atent situația descrisă anterior.

Ochii lui s-au mărit de uimire:

— Cum? Cum ai făcut asta? a întrebat Felix.

— Nu am făcut nimic. Doar am descris ceea ce văd.

— Vezi? Ce vezi?

— Imagini din viitor.

— Și tot ce vezi se adevărește?

— Da, cumva. Din fericire, văd doar ceea ce mă interesează. De parcă mi-aș aminti ceva concret.

— Amintiri din viitor, chiar așa, ai amintiri din viitor! aproape că țipă Felix.

— Hei, nu striga, i-am acoperit gura cu mâna. Da, sunt niște amintiri, numai că din viitor.

— De când le ai? Așa te-ai născut?

— Așa m-am născut. Din această cauză toți zic că sunt ciudată. De fapt, toți se sperie de mine, de cuvintele pe care le pronunț.

— Cred că nu în fiecare zi vezi un copil cu amintiri din viitor. Cum este să trăiești cu ele?

— Trăiesc ca și ceilalți, doar că nu cunosc ce înseamnă să fii normal. De altfel, nu mă pot compara cu restul.

— Vezi totul? Absolut orice? Vezi cum vei fi peste zece ani?

— Nu știu, niciodată nu m-am gândit la ce va fi peste zece ani. Mereu știu ce mă așteaptă în următoarele zile. Învăț să dețin controlul.

— Bine, dar nu te deranjează aceste amintiri?

— Ar trebui? Din contra. Mie-mi plac. Astfel lumea pare mai amuzantă.

— Stai puțin. Reiese că nu ești surprinsă de unele întorsături ale vieții? Dacă vezi totul cu un pas înainte, mai ai interes să trăiești?

— Crezi că pentru a trăi este nevoie să ai un anumit interes față de viitor? Pe mine nu mă deranjează viitorul. Nici faptul că-l cunosc. Nu mă deranjează opinia celor din jur, trăiesc prezentul, savurez clipa. Atunci când prezentul mi se pare insuportabil, mă gândesc la viitor. În viitor mereu este ceva bun. Ceva care te-ar ajuta să treci peste prezentul neplăcut.

— Ai dreptate. Mi-aș dori și eu să am amintiri din viitor și să văd un viitor frumos. Sper.

— Cu toții avem un viitor frumos. Îl ai și tu. Crede-mă.

Felix

Nu eram ca toți și mă deranja faptul că trebuia să mă prefac.

De dragul lui Felix am învățat să-mi stăpânesc cuvintele. Nu doream să fiu exmatriculată din nou. Mă temeam că aș putea pierde unicul prieten. Astfel am început să fiu ca toți. Nu, nu puteam fi ca toți. Nu eram toți și mă deranja faptul că trebuia să mă prefac.

Felix zicea că așa va fi mai bine pentru mine. În caz contrar, cei din jur nu mă vor înțelege:

— Felix, nu caut înțelegere, mai ales din partea tuturor. Pentru mine este suficient ca tu să mă înțelegi. Mă accept așa cum sunt, mă plac!
Felix credea că sunt norocoasă. Comparativ cu el puteam să mă prefac normală. Reușeam să ascund anormalitatea prin tăcere. Pe când el era lipsit de această posibilitate. Nu știa cum să ascundă ceva vizibil. Zicea că este imperfect, îi plăcea acest cuvânt.

Felix avea un picior deformat. Mergea mai încet decât alți copii, șchiopătând vizibil. Nu avea posibilitatea să joace fotbal sau baschet împreună cu ceilalți. Nici pe bicicletă nu putea merge.

Într-o dimineață nu l-am găsit pe Felix la școală. Știam că nu poate fi decât la bibliotecă. Anume în acea zi, pentru prima oară, am mințit. Am mințit că am înscriere la medic și am fugit la Felix. Acesta plângea. Din nou cineva l-a supărat.

— Felix, i-am rostit cu un glas vesel numele.

Nu doream să-și dea seama cât de mult îl compătimesc. Văzându-mă, și-a șters cu mâneca ochii. Fără a încerca să se justifice, mi-a zâmbit forțat drept răspuns.

— Amelia.

— Ce carte dorești să citești?

— Încă nu am ales, îmi propui ceva?

— Ce zici dacă îți povestesc o istorioară.

— Te ascult.

— În mijlocul unei mulțimi grăbite se afla un copil. Acest copil plângea încet. Ochii mari și roșii dezvăluiau durerea sufletului. Din păcate ochii lui erau nevăzuți. Mai mult, privirea copilului era ignorată de cei care treceau pe alături. Copilul purta doar o pijama subțire de culoare albă.

Disperat, acesta a început să se apropie de trecători cerând ajutor. Oamenii se

făceau că nu-l observă. Copilul a început să plângă și mai tare, în gura mare. Din nou nu a primit niciun pic de atenție, după care a țipat cât de tare a putut. La auzul țipăturii câțiva trecători s-au oprit și au murmurat sub nas: *Ce copil needucată.*

Un suflet de om, îmbrăcat în alb, se afla în mijlocul a mii de oameni indiferenți și reci. Eu aveam cu mine o oglindă mare. O duceam cu grijă ca nu cumva s-o sparg. M-am apropiat de copil și am pus în fața lui oglinda. Văzându-și chipul oglindit, oamenii s-au oprit să se privească. În așa mod au luat în seamă și copilul care plângea.

— Ce a urmat? a întrebat Felix.

— Am luat copilul de mână și am lăsat să se spargă oglinda.

— De ce ai spart oglinda?

— Îmi era frică să mă privesc în oglindă. Îmi era frică să nu fiu asemeni celorlalți trecători.

— Este o amintire din viitor?

— Da, Felix, este o amintire din viitor.

— Uneori am impresia că vei fi prea tristă în viitor, te vei schimba.

— Cu toții ne schimbăm. Tu de asemenea vei fi diferit.

— Serios? Zi-mi, te rog, cum voi fi. Spune-mi cel puțin un motiv pentru care să aștept și eu acest viitor precum îl aștepti tu.

— Scena de teatru. Vei fi înnebunit după teatru, vei fi actor.

— Eu? Eu, Amelia?

Felix s-a ridicat brusc de pe scaun. Și-a îndreptat spatele și s-a așezat rapid la loc, privindu-mă în ochi:

— Oare adevăr zici, Amelia? Să te cred?

De îndată a răsunat în întregă bibliotecă râsul meu. Felix pe loc devenise un alt om. Apăruse acea sclipire în ochi ce este prezentă doar la oamenii cu adevărat vii. Deja mă crezuse, deja se afla în acel viitor descris de mine. Niciodată nu am regretat că i-am spus cine va deveni în viitor, pentru că din acel moment Felix s-a schimbat mult spre bine.

Fragmente

Nici nu știi ce arde mai repede, hârtia în foc sau omul în viață.

Trecuse ceva timp de la dialogul din bibliotecă. Felix s-a alăturat grupului actoricesc. Eu m-am alăturat celui astronomic. Petreceam mai puțin timp împreună. Construiam relații de prietenie cu alte persoane, dar tot cei mai buni prieteni rămăsesem.

Eram la Felix în ospetie și ne făceam temele la literatură. Felix avea niște părinți extraordinari, o mamă blândă care din oră în oră bătea la ușă pentru a ne întreba dacă avem nevoie de ceva. Gătea niște prăjituri delicioase. Tatăl lui, un om mic de statură cu o față înțeleaptă, venea să ne controleze temele.

S-a auzit o mică bătaie în ușă, după care Domnul Walley a intrat în odaie:

— Ce faceți copiii? Ați scris eseul?

— Da, am răspuns ambii.

— Bine. Amelia, tu despre ce ai scris?

— Am scris despre cercuri.

— Despre cercuri? Ce interesant sună, aș vrea să ascultăm ceea ce ai scris.

Cercuri

Când nu știi cu ce să începi, începe cu asta, cu recunoașterea faptului că nu știi. Dar când cunoști totul? Cu ce începi?

O odaie aruncată în haos, tu aruncat în odaie, gânduri aruncate în tine, amintiri aruncate în gânduri. Ah, da, aici mai este loc de lacrimi, reproșuri și regrete, dar pe ele unde le arunci? Nu se știe. Sfârșești cu un început, începi cu un sfârșit. Și iarăși cerc, un cerc mare format din alte cercuri mai mici, acestea la rândul lor formate din alte cercuri mai mici; oare acesta este infinitul?

O cifră aruncată în buletin, într-un document, într-o hârtie care arde. Este doar o hârtie, dar răspunderea pentru această hârtie este atât de mare: să n-o pierzi, să n-o neglijezi. Te reprezintă și cifra din acolo te reprezintă. Cu cât cifra este mai mare cu atât drepturile tale se înmulțesc, cu atât importanța ta crește. Da, puterea cuvântului tău crește odată cu această cifră. Care este cifra ta?

Toți începem cu zero, ne mândrim dacă ajungem la o sută și, totodată, cu cât mai mult crește cifra cu atât mai mult crește frica. De parcă ea este pământul și tu ești luna, fără pământ tu cine ești? În jurul cui te rotești? Care este sensul vieții mai departe? Ajungi un pustiu în pustiu.

La optsprezece ani planifici să absolvești școala, la douăzeci și unu să te îndrăgostești, la douăzeci și trei absolvești universitatea, la douăzeci și cinci adaugi lângă cifră o șampilă de căsătorie, la douăzeci și șapte ai serviciu și copil, dar mai stai cu chirie. Este logic, douăzeci și șapte este o cifră prea neînsemnată. La treizeci și trei îți procuri casă, ai deja doi copii, la patruzeci și ai organizat viața, asemeni tuturor, așa cum trebuie, așa cum este dictat de societate. Viața trece. Mai departe cifra se uită, de fapt nu, aceasta se ia la întrecere cu moartea, cu mândria, păi, de ce nu, doar este o mândrie să mori la o sută, la nouăzeci, ba chiar și la optzeci. Mai târziu urmează doar un sicriu, un frumos sicriu înfrumusețat cu dantelă albă. Și tu stai acolo împreună cu cifra care te reprezintă.

Un om aruncat în sicriu, un sicriu aruncat în pământ, un pământ aruncat în cosmos, un cosmos aruncat în neștire, tu aruncat în moarte, moartea aruncată în tine.

Nici nu știu ce arde mai repede, hârtia în foc sau omul în viață.

Domnul Walley mă privea mirat și în același timp gânditor, era evident că am scris ceva prea profund pentru vârsta mea.

— Ești un copil uimitor, Amelia! Vezi lumea așa cum puțini o văd, acest talent sau te va înălța, sau te va doborî.

Nu știam ce să-i răspund, așa că am zâmbit.

— Da, interveni Felix, Amelia scrie fermecător, are niște texte extraordinare. Hai, arată-i tatei ce ai mai scris.

— M-aș bucura dacă aș avea onoarea să citesc și alte texte, a zis domnul Walley.

I-am dat cu încredere caietul meu de literatură.

Singurătate

La început îți pare că nu ai nimic. Probabil doar acnee, părinți care nu te înțeleg și prieteni pe care știi că în curând îi vei înregistra în lista dușmanilor. Hainele sunt prăfuite, farfuriile murdare, caietele închise și ciorapii găuriți. Ai corpul neînsemnat, fără forme, mai mult se aseamănă cu un sac de oase. Părul nu se aranjează cum îți dorești. Oglinda este cel mai oribil obiect din casă.

Tot ce este mai frumos în lume nu-ți aparține, poate doar singurătatea. Acel frumos construit de tine, pentru care achiți zi de zi, achiți prin pașii ce caută străzi goale. Da, unica fericire, unicul sublim: tu în singurătate, tu în nimic, căci doar în nimic te simți cineva.

Prima zi de singurătate este o experiență nouă, a doua este un interes, a treia

un obicei, a patra, a cincea, a șasea este o viață, în a șaptea zi singurătatea ești tu.

Deschizi ochii, ai găsit cheia de la acest lacăt închis, observi lumea din jur, un mic univers în care totul este atât de profund. Și atunci apar întrebările: Ce caut eu aici? Cine sunt? Unde îmi este destinat să ajung? Unde vreau să ajung? Trebuie să am un scop? Ce înseamnă acesta? De unde aș putea să-l procur? Vai, este gratuit și am de unde alege. Am decis, păcat că e fără instrucțiune, păcat că nu are nici garanție, nici probabilitate să funcționeze, dar îmi este drag și-l vreau. Să lupt? Oricum nu este război. E liniște, e pace. Cu cine să lupt? Cu mine? Cum adică? Nu înțeleg, de ce n-am învățat despre aceasta la școală? De ce descopăr viața în singurătate? De ce toți din jur duc un război cu ei înșiși?! Totul părea atât de frumos, atât de perfect, însă cum am ajuns să trăiesc această perfecțiune am înțeles că, de fapt, este un defect. Cel mai tare doare faptul că fac parte din acesta, sunt și eu defect. Deja știu că odată ce voi atinge scopul dorit mă voi întoarce la tine, singurătate. Până atunci permite-mi să mă vindec de frica unui eșec, permite-mi să mi se facă dor de tine, pentru a deveni un om împlinit care nu mai fuge de sine, care nu mai dorește renume, ci vrea doar o împlinire sufletească sub formă de singurătate.

Nu mă cunosc

Credem că ne cunoaștem, probabil asta este unica noastră credință reală: credem în noi. Da, vom putea, vom răzbate, fiindcă avem scopuri bine conturate, fiindcă ne cunoaștem personalitatea, cunoaștem ce dorim cu adevărat și unde dorim să ajungem în final.

Pas cu pas, gând cu gând, ajungem în suferință, în confuzie. Drumul ales nu corespunde așteptărilor. Cum am ajuns că nu mă cunosc pe mine? De ce nu am realizat atunci că pășesc greșit, că automat cad în prăpastie? Regret că am ezitat, că nu m-am oprit odată cu primul pas, odată ce am simțit că pășesc peste mine și peste adevăratul meu vis. Nu știu de ce am procedat în asemenea mod. Poate că mi-a fost frică sau poate... Fără probabilități, este nevoie de realitate și realitatea este că nu mă cunosc, chiar dacă stau atât de mult timp cu mine, nu am curajul să mă descopăr, să mă aflu și să mă accept, să mă ascult și să mă înțeleg.

Nu știu ce doresc cu adevărat de la viață. De ce am ajuns la această concluzie? Deoarece câte nu aș face, câte nu aș realiza și cât nu m-aș asculta, ajung să trăiesc zile de o tristețe profundă.

Fug de suferință, dar ajung în brațele ei.

Durere

Cea mai mare durere este atunci când ești nevoit să renunți la un om doar

pentru că el a renunțat la tine. Trebuie. Nu ai încotro. E precum ai fi nevoit să schimbi traseul deoarece drumul e stricat, și nu ar fi o problemă gropile ce urmează a fi depășite, însă nu poți accepta la infinit defectele. La un moment dat ai nevoie doar de liniște, lupta dusă pentru o fericire ireală pur și simplu devine o povară sau chiar un blestem.

Amuzant, dar, de regulă, noi înșine ne blestemăm. Ne blestemăm să ne doară, să trăim o durere de care credem că fugim. Nu, nu poate să te doară ceva fără permisiunea ta.

Inconștient semnăm un contract pe un termen nedeterminat. Cine te-a rugat să semnezi? Sentimentele? Ha, dar ele există? Sunt reale? Nu știu, însă dacă aș întâlni pe drum un oarecare sentiment i-aș face o simplă poză pentru a avea dovada că acesta există.

Simt multe. În același timp nu simt nimic. Mă doare și totodată sunt indiferentă. Mă strânge la suflet tare, însă nu știu din ce motiv, sau pentru că nu am aer, sau pentru că în mine pătrunde un nou aer, o nouă viață, căci cine a zis că te naști fără durere.

Umbrela cu găuri

Într-o zi ploioasă de toamnă, sub una dintre umbrele se afla o femeie cu fiica sa de nouă anișori:

— Mamă, mamă, a spus fetița entuziasmată. Privește!

Fetița se opri în dreptul unei clădiri pe care era pictată o copilă în rochiță albastră și care se afla sub o umbrelă cu găuri.

— De ce umbrela este cu găuri, mamă? Nu o plouă?

Mama zâmbi drept răspuns și zise:

— Am să-ți povestesc o legendă, vrei?

— Da, a zis fetița curioasă.

— Se spune că pe această copilă o chema Lya. Lya era un copil care avea de toate, părinți care o iubeau și mulți prieteni. Mergea la școală, unde învăța zilnic lucruri noi și frumoase despre lumea din jur. În pofida la toate, Lya era mereu tristă, vorbea puțin și prefera să privească ploaia de peste geam. În una din zile, Lya se afla într-o stație, singurică, afară ploua, iar ea nu avea umbrelă. Un băiețel îmbrăcat sărăcăcios s-a apropiat de ea și i-a dat umbrela sa. Era o umbrelă cu găuri. „Mulțumesc mult!”, a zis Lya și a luat umbrela. Se zice că anume atunci Lya a zâmbit. Băiatul a răspuns cu același zâmbet, după care a plecat. Din acea zi, Lya lua peste tot umbrela cu găuri. O colegă de clasă a întrebat-o: „De ce porți peste tot această umbrelă? Este urâtă și are găuri, ai umbrele cu mult mai frumoase.” „Greșești! Este cea mai frumoasă umbrelă din lume. Este o umbrelă care mă apără de tristețe, iată de ce o port mereu cu mine”, a răspuns Lya.

Unii zic că Lya dorea mult să înapoieze umbrela băiețelului. Alții zic că umbrela aducea fericire și oamenii din jur zâbeau. Nimeni nu știe de ce Lya mulți ani a purtat cu ea această umbrelă.

— Mamă, știu de ce Lya a zâmbit.
— De ce? o întrebă mama.
— Lya întâlnește un om cu adevărat fericit, căci doar un om fericit este în stare să ofere tot ce are fără frica de a rămâne fără nimic.
Mama a zâmbit, după care a văzut că alături era o bătrână fără umbrelă.
Mama cu fiica s-au apropiat de aceasta și fetița i-a dat umbrela bătrânei.
— Suntem cu adevărat fericite. Da, mamă?

Pauză

Atunci când citesc, setez viața reală pe pauză, renunț la aceasta pentru a mă odihni puțin. Da, uneori am nevoie să mă odihnesc de propria viață. În aceste pauze am trăit mai mult decât în realitate, de atâtea ori m-am născut și am murit, deja am pierdut șirul... Am fost mamă, tată, orfană, copil îndrăgit, iubită, trădată, condamnată, uitată, chiar și furată. Simțeam frigul iernii vara, îmi imaginam cum cade frunza de toamnă primăvara, ba mai mult, simțeam cum plouă în zilele aride. Am plâns, deși eram un om fericit. Am râs, deși trăiam un infern. Doream să fug, deși îmi era bine; rămâneam, deși trebuia să dispar. Gustul vieții era amar. Îmi place când setez viața reală pe pauză, când citesc, citesc, citesc sau scriu. Dar, mâine trebuie să mă trezesc la șase.
Setez pauza pe pauză.

Domnul Walley a închis caietul și mi l-a înapoiat:
— Ai gânduri filozofice și prea mature pentru vârsta ta.
Am zâmbit, știam că vârsta, de fapt, spune puține despre om și despre modul lui de a percepe viața. O bună parte din oameni mor fără să înțeleagă de ce au trăit atâția ani. Pentru ei viața se aseamănă cu un simplu contract ce în curând are să expire.

Secretul lunii august

Pentru nimeni nu este un secret că pe ascuns ne apreciem dușmanii.

Aveam secrete, multe. Pe unele le ascundeam chiar și de mine prin tăcere sau prin ignorare. Altele erau îngropate în acel viitor de care uneori doream să fug. Cel mai mare secret al meu era un om. Un om care trăia la fel ca mine, simțea și visa, plângea și lupta, ba mai mult, arăta fix ca mine. Era sora mea geamănă.

Îmi plăcea numele ei, personalitatea și caracterul hotărât. Știa ce dorește de la viață și de la oamenii din jur. Era mereu în căutarea împlinirii sufletești. Nu aștepta ca cineva s-o facă fericită. Milena era omul care-i făcea pe alții fericiți fără să aștepte ceva în schimb.

Locuia departe împreună cu tata. O vedeam o dată pe an, în luna august. Luna în care trebuia să dorm cu secretul meu în același pat. Distanța era cea care ne caracteriza relația.

Urmărind-o, de fiecare dată o descopeream diferită. Era mai străină și, totodată, mai apropiată. Mă adora, zicea că sunt anume așa cum ar vrea ea să fie. De parcă eram întruchiparea perfecțiunii pentru ea, uneori prea matură, înțeleaptă și misterioasă. Astfel mă descria. Ne apreciam reciproc, încât fiecare în parte o vedea pe cealaltă mai bună.

Niciodată nu i-am povestit despre faptul că am amintiri din viitor. Cugetând, realizez că nu i-am zis nimic despre mine. O percepeam asemeni unui dușman de care-mi era frică. Pentru nimeni nu este un secret că pe ascuns ne apreciem dușmanii.

Atunci când o vedeam la aeroport, cum mă întâmpină fericită, cu flori, doream să mă întorc și să plec așa cum am și venit. Mă sugruma în îmbrățișări toată luna. Mă lua de mână și mergea alături cu capul

sus, mândră că suntem împreună. Zicea că formăm un întreg și este dezastruos faptul că unsprezece luni trăim la o asemenea depărtare, lipsite de oportunitatea de a trăi împreună cele mai frumoase momente din copilărie și adolescență. După care a adăugat:

— Atunci când vom atinge majoratul vom fi mereu împreună, adevărat? Nimic nu ne va putea despărți!

— Nu știu, viitorul este imprevizibil. Maturitatea schimbă omul, uneori complet.

— Amelia, suntem surori. Nimeni și nimic nu poate distruge legătura dintre noi două.

I-am zâmbit. Un zâmbet oferit unui copil mic și naiv, care crede în povești cu balauri și elefanți zburători. Milena era sigură că avem un viitor comun. Eu știam că avem în comun doar trecutul și prezentul rece.

O urmăream cum se îmbrăca, cum se comporta, chiar cum mânca. Avea ceva aristocratic în mișcărilor ei. O atitudine care o definea. Persista la ea gingășia și feminitatea care mie-mi lipseau. Uneori ajungeam la concluzia că o invidiez.

Îmi permitea să îmbrac hainele ei. Refuzam. De parcă în momentul în care urma să le pun pe mine voi deveni ea: o adolescentă frumoasă, normală, cu amintiri din trecut și fără preocupări față de viitor. Greșeam. Mereu credem că este ușor să fii un alt om. Uităm că toți avem aceleași oase.

Ne aflam în librărie. Împlinisem recent paisprezece ani și căutam niște cărți. Milena se uita la raftul cu romane, pe când eu răsfoiam niște biografii. Un tânăr se uita doar la ea. Acesta a încercat să se apropie pentru a se prezenta, însă, în acel moment, Milena m-a luat de mână și m-a scos repede afară. Mi-a zis că s-a plictisit și că vrea să facem o plimbare. Eram sigură că, pur și simplu, l-a evitat pe acel tânăr.

Nu știam dacă are prieteni. Nu știam la ce se gândește și ce planuri de viitor are. Da, cunoșteam viitorul ei, avea să devină și ea actriță, asemeni lui Felix. În același timp nu eram sigură că visa anume la

această profesie. Viitorul diferă mult de planurile noastre inițiale, de fapt, noi, cei din prezent, suntem diferiți de noi, cei din viitor.

Relația dintre Milena și mama era una apăsătoare. Nu îmi amintesc să le fi văzut vreodată îmbrățișate ori să vorbească despre ceva semnificativ. Se purtau de parcă erau două străine. Când spun că nu țin minte, mă refer nu doar la trecut, ci și la viitor. Era o altă mamă, nu așa cum era cu mine. Îmi părea rău pentru ambele. Au fost nevoite să se despartă pentru a nu se mai regăsi. Nu judec pe nimeni. Nu dau vina pe soartă. Cât te irelevant nu ar suna, unii oameni sunt incompatibili. Nicio legătură de sânge nu poate nega acest adevăr.

În acel august mama nu a putut veni cu mine. Știa că nu suntem destul de apropiate.

— Mi-aș dori să vă înțelegeți mai bine.

— Ne simțim destul de bine pentru niște surori care locuiesc la o asemenea depărtare.

— Îți este frică, știi.

— Probabil aceasta e problema, frica mea.

— Nu este cazul. Milena nu doar te va înțelege, te va accepta.

— Mamă, așa va fi cel mai bine. Pentru ambele.

Întâlniri

Cum pot să evit pe cineva pe care nici nu-l observ?

Eu cu mama aveam o legătură mai specială. Preferam s-o invit la întâlniri. Drept locație alegeam cabinetul directorului, iar intermediar era directorul. Deși mă comportam cu mult mai normal datorită lui Felix, în ciuda numeroaselor neînțelegeri cu profesorii.

— Amelia, ascultă-mă, îmi zicea mama. Lupti cu vântul. Orice n-ai face, vântul în continuare are să bată.

— Nu, mamă, lupt cu niște oameni care nu înțeleg că fiecare în parte are individualitatea sa.

— Scumpa mea, ei încearcă să-ți aducă aminte că trebuie să te porți ca toți. Sunteți egali.

— Dar nu este adevărat. Nu sunt toți. Nu suntem egali. Înțeleg când este vorba de egalitatea unor drepturi și obligațiuni. Suntem diferiți și gândim diferit. Ne-am născut fiecare cu propriile abilități și acestea diferă de la om la om. Greșesc prin faptul că-mi expun o opinie? Doar îmi aparține.

— Modul în care îți expui această opinie deranjează.

— Nu, îi deranjează că o am. Îi deranjează că îndrăznesc să mi-o expun. Plus la toate, nu le place pentru că este o opinie bine argumentată!

Adevărul este o boală, rar depistată, dar foarte gravă. Oamenii se tem de această boală și probabil se tem mai mult de cei bolnavi. De cei care preferă să rostească adevărul oricând și oriunde.

Colegii mă evitau sau, de fapt, ne evitau, pe mine și pe Felix. Eu nu evitam pe nimeni. Cum pot să evit pe cineva pe care nici nu-l observ? Profesorii visau să dispar din acea clasă. Mă urau pentru răspunsurile mele prea corecte, prea argumentate, prea inteligente. Da, am observat că mă urau pentru că știam mai multe decât ei. Cum este posibil ca un elev să cunoască mai multe decât un profesor? Inadmisibil.

De la bun început m-am evidențiat fără să vreau. De regulă anume când dorești să devii invizibil toți încep să te observe. Unicul profesor care mi-a plăcut a fost cel de geografie. A fost cel mai în vârstă și cel mai înțelept profesor. Era între noi o conexiune aparte, provenită dintr-o lume în care simți oamenii asemeni ție, îi simți prin mișcări, priviri, tăceri.

Orele de geografie au fost unicele la care tăceam și ascultam. Uitam de geam,

de Felix, uitam de amintirile din viitor sau ele mă uitau, nu știu. A fost profesorul pe care-l admiram, dar cu care niciodată nu discutasem. Nu doream să dispară farmecul dintre noi. Uneori pentru aceasta e nevoie doar de tăcere.

În pofida dorințelor mele nu puteam evita dialogul. Urma să avem o testare. Domnul Keyes a intrat în clasă, privindu-ne atent. Era un bărbat de statură mijlocie. Părul scurt și cărunt îi oferea un farmec aparte. În opinia mea, îl prindeau la față ochelarii rotunzi și mari, acest accesoriu se potrivea de minune cu sacourile lui de culoare închisă.

Colegii mei, unul câte unul, treceau în fața clasei și răspundeau la întrebări. Pe urmă a venit rândul meu:

— Amelia.

Tăceam. Felix m-a apucat de mână și mi-a dat de înțeles că trebuie să ies la răspuns. Recunosc că aveam emoții. Undeva, în interior, mă temeam să nu-l dezamăgesc pe domnul Keyes. Am răspuns. Multe răspunsuri erau bazate pe cunoștințele din viitor.

Cu toate că realiza că sunt niște răspunsuri ce nu-mi caracterizează vârsta, domnul Keyes nu a comentat nimic. Mi-a dat nota maximă și m-a rugat să iau loc. Eram fericită. M-a acceptat fără a căuta explicații.

O șansă prezentului

Sentimentele sunt ceva aparte, acestea apar spontan, nici timpul nu le poate controla

Aveam șaisprezece ani când a apărut Eduard în viața mea. Ba nu, Eduard mereu a fost. Doar că-l evitam, pentru că știam de Mir și nu înțelegeam la ce mi-ar trebui un E., când voi avea un M. Nu voiam să mă joc de-a alfabetul și nici nu doream să mă joc de-a sentimentele. Mai ales că era vorba despre unele care nu au cum să se dezvolte.

Ne-am cunoscut la cercul de astronomie. Mi-a spus într-o zi, pe când confecționam împreună sistemul solar dintr-o hârtie colorată necalitativă, că-i plac. Am tăcut. Era printre puținele momente neprevăzute sau, mai bine zis, neamintite din viitor. Atunci am realizat că sentimentele sunt ceva aparte, acestea vin spontan, nici timpul nu le poate controla.

Atâta timp cât el aștepta un răspuns, eu mă aprofundam în filosofia viitorului. Prin urmare el a decis să răspundă pentru mine și m-a sărutat pe obraz. A fugit ca un laș. Îl uram. Da, îl uram în locul lui Mir. Îl uram pentru că și-a permis să se apropie de cineva care-i aparținea altui om. Probabil era o gândire bolnavă să crezi că aparții altuia, așa cum îți aparții doar ție. Cumva eram prea tânără și doream prea mult să aparțin cuiva pe care îl ador.

Mă deranja enorm când îl vedeam pe Eduard. Îndeosebi când simțeam că mă privește. În cele din urmă în mine s-a schimbat ceva, nu față de el, față de mine. Am sesizat că este neadecvat să aștept un om din viitor și să ignor un om din prezent. Fiecare are dreptul la un trecut doar al său. Un trecut în care apar și dispar oameni. Însă acei oameni ne formează, învățăm de la fiecare în parte ca, până la urmă, să învățăm și de la noi.

Nu i-am oferit o șansă lui, mi-am oferit-o mie, prezentului și însăși existenței mele. Era un băiat drăguț, puțin timid și foarte inteligent. Se asemena fizic cu Felix. Ambii aveau o statură mijlocie, părul închis la culoare și ochi albaștri, doar că părul lui Felix era ondulat. I-am făcut cunoștință cu Felix și la început între ei a existat o oarecare rivalitate. Felix nu era obișnuit să mă împartă cu cineva, indirect vorbind. De fapt, mă împărțea doar cu luna august. După care a apărut Eduard care nu era fericit să afle că mai am un prieten alături de care prefer să petrec timpul. Erau niște băieți mici care nu puteau împărți mașina cea roșie cu viteză maximă. Totuși, timpul schimbă oamenii și percepțiile acestora.

Surpriza

Secretul meu a început să aibă secrete față de mine.

A venit luna august și am plecat să trăiesc din nou împreună cu secretul meu. Amuzant, dar secretul meu a început să aibă secrete față de mine. Acest lucru m-a bucurat. Simțeam o libertate, în sfârșit între noi două era o relație ca între două surori. Mi se părea normal să nu ne spunem tot. Mai ales că există secrete pe care nu ni le dezvăluim nici nouă. Da, și secretele au nevoie de acceptare.

Fusesem întâmpinată de către o străină. Era vizibil stresată și privea mult în jur. De parcă se temea să nu ne vadă nimeni. Ajunsesem și eu un secret, era evident. În mașină i-am zis să nu-și facă griji, voi fi nevăzută. A tăcut.

Viața Milenei se schimbase mult. Avea o lume a sa. Telefonul ei suna continuu. Înainte de a răspunde, Milena intra în baie. Nu mai discuta liber în prezența mea. Probabil era obosită de indiferența mea. Era obosită să lupte de una singură pentru noi două.

— Nu te interesează cu cine vorbesc? m-a întrebat într-o zi.

— Ar trebui?

— Nu neapărat.

— E viața ta personală. Ai tot dreptul la ea.

— De fapt, niciodată nu te interesa ce e cu mine. Nici nu o vei face.

Tăceam. Ce puteam să-i răspund? Avea dreptate. Știa asta. Văzând că tac, mi-a zâmbit forțat și a ieșit din odaie. A fost ultima lună pe care am petrecut-o împreună. Ei bine, la figurat. Milena mereu era plecată undeva, iar eu mi-am găsit refugiul în bibliotecă, printre cărți. Mă durea această atitudine. Știam că am meritat-o. Probabil venise timpul să fac eu pasul. L-am făcut. Un pas în urmă. Străinele s-au înstrăinat. Așa mi-am notat în jurnal.

Comunicarea cu Felix și Eduard m-a ajutat să trec peste cea mai lungă lună august din viața mea. Mă telefonau zilnic. Povesteau ce mai fac, îmi adresau sute de întrebări la care răspundea imaginația mea bogată.

Într-una din zile m-a sunat Eduard și mi-a zis că Felix are o surpriză pentru mine:

— Pe bune? Ce surpriză? m-am prefăcut curioasă.

Știam deja despre ce era vorba. La urma urmei aveam amintiri din viitor, chiar dacă Eduard nu a aflat niciodată acest adevăr.

— Vei vedea la întoarcere.

În ultima zi Milena pur și simplu s-a scuzat, a zis că are multă treabă și că nu poate să mă petreacă la aeroport. Nu am reacționat, știam din start acest scenariu. Abia în avion analizam tot ce se întâmplase. Regretam cuvintele nerostite și timpul pierdut. Doar că avionul avea direcția lui, asemeni timpului.

Când am revenit, Felix deja era normal. După câteva intervenții chirurgicale nu se deosebea de ceilalți. În acel moment pentru prima oară am plâns de fericire, pentru prima dată prezentul a fost mai puternic decât viitorul.

— Amelia, sunt normal.

— Știam, i-am zis cu ochii înlăcrimați.

Cu toate că nu mă deranjau în mod special amintirile din viitor, normalitatea pentru mine era doar un vis. Visul lui Felix s-a adevărit.

Călătorii prin sentimente

Poți judeca faptele unei persoane, deciziile, cuvintele, chiar și privirea, însă nimeni nu are dreptul să judece fericirea altui om.

Eram în ultimul an de liceu. Felix mi-a făcut o surpriză și a luat două bilete la teatru.

— De ce doar două? l-am întrebat.

— Vreau să petrecem mai mult timp în doi, să discutăm, să te înțeleg...

— Să mă înțelegi sau să clarifici unele momente?

— Ah, tu și amintirile din viitor. Da, vreau să clarific ce urmează, unde pleci și cum rămâne cu Eduard. Din start știai ce va fi, ți-ai dat seama că acea relație este o călătorie de scurtă durată. Pe când el de la început a visat la relație serioasă.

— Păi, este normal la un moment dat să ne luăm rămas bun unul de la altul. Nu poți fi toată viața cu un singur om. Unii aleg o altă cale. Alții dispar în sentimentele purtate față de altcineva. Unii mor. Brusc. Pentru totdeauna. Am fost și sunt fericită alături de Eduard. Ne vom abandona printre străini, dar, poți judeca faptele unei persoane, deciziile, cuvintele, chiar și privirea, însă nimeni nu are dreptul să judece fericirea altui om. Nu știu cum este în cazul celorlalți, pe mine fericirea mă salvează, de mine și de gândurile mele murdare.

Cu toate acestea am simțit că nu mai rezist. Nu mai puteam oferi atâtea explicații fără sens. Eram obosită să mă justific în fața lui Felix și în fața mea. Eram obosită să mă simt vinovată pentru alegerile mele. Probabil că anume atunci am început să simt ură față de amintirile din viitor. Deoarece eram cu Eduard și mă gândeam la Mir.

Priveam un om și vedeam alt om. Mă simțeam vinovată. Fugeam, dispăream fără a formula niște explicații elocvente. Doream să mă duc și să mă descarc emoțional. Să povestesc cuiva tot haosul ce trăiește în mine, însă nu aveam cui. Felix mă judeca, Milena nu știa nimic despre mine, Eduard era ultima persoană cui aș fi dorit să-i zic asta, iar Mir era în viitor.

— Ascensorul spre viitor funcționează?

— Nu, este defect, răspunde Viața.

Ce am făcut? M-am dus la Eduard. Lipsea să alerg spre el prin ploaie pentru a descrie drama pe care o trăiam. În viață scenariul este altfel. Am ajuns în fața lui

toată albă, tremuram, au zburat naibii toate amintirile, mi-a zburat și numele meu din cap, chiar și al lui. Nu mă simțeam bine și eram pregătită să scot adevărul la iveală pentru a evada din capcana pe care mi-am creat-o inconștient.

— Ce s-a întâmplat?

Simțeam lacrimi în ochi și eram șocată de mine însămi. Pentru prima oară am simțit cât de mult țin la el, așa că trebuia să-i spun totul. Să rănesc un om alături de care am fost fericită.

— Iubesc pe altcineva, am rostit cuvintele cât de repede am putut, de parcă această viteză m-a ajutat să decid.

A început să râdă isteric.

— De când?

— Nu ai să mă crezi.

— De când?

— De șase ani.

— Îl cunosc?

— Nici eu nu-l cunosc.

— Amelia, ce-i cu glumele astea lipsite de logică?

Nu am avut curaj să-l privesc în ochi, nici puterea de a mă scuza, pur și simplu am plecat. Nu, n-a fost deloc simplu.

Întâlnirea

Pentru a-l observa, trebuie să-l iubești.

Peste un an de la ziua în care m-am despărțit de Eduard l-am întâlnit pe Mir, cu privirea. Devenisem mai sentimentală, simțeam frică și curaj. Mă bucuram că sunt la începutul cel corect. Știam că va fi un final fericit, știam că este omul meu și în sfârșit viitorul mult așteptat coincidea cu prezentul.

Mai târziu a urmat un scenariu neașteptat. Mir mă ignora. Se prefăcea că nu mă vede, de parcă eram o altă nuanță a aerului. Ați mai văzut un om care vă ignoră urmărindu-vă? Atunci trebuie să faceți cunoștință cu Mir.

Mir? Este obișnuit, nu-l veți observa în mulțime. Este tipic. Și zâmbetul lui este tipic. Pentru a-l observa, trebuie să-l iubești. Arăta asemeni unui bărbat care nu are nevoie de nimeni, nici de el. Mirosea a speranță, cel mai sublim miros.

Nu știam ce se întâmplă, prezentul nu mai coincidea cu amintirile din viitor, totul devenea lipsit de sens. În loc să ne apropiem, am început să ne îndepărtăm.

Eram în bibliotecă când m-am așezat în fața lui. Mă vedea, chiar dacă nu-și ridica ochii din carte. Da, poți vedea fără să privești. Am rupt o bucată de foaie din carnet, era o foaie în pătrățele și am scris cu cerneală roșie: *Salut, Mir*. Stătea nemișcat, mi se părea că însăși cămașa de pe el este mai vie decât Mir. Așteptam un răspuns, în schimb s-a ridicat și a plecat, fără să-mi răspundă. Durere? Prea puțin spus. Era un profund eșec. Ca atunci când ești sigur că ai promovat anul, dar cineva te anunță că, de fapt, ești repetent.

Acceptarea

De unde te aștepți mai puțin, de acolo apare fericirea.

Din acea zi am început să ignor și eu. Doar că de data aceasta ignoram amintirile din viitor, oricum acestea mă duceau în eroare. Omul despre care credeam că este creat doar pentru mine a dispărut. Nu aveam ce face și cu cine să lupt. A fost problema mea, doar a mea și a imaginației mele. Era lipsit de logică să bat la o ușă închisă. Toată situația în sine era asemeni unui tunel în care mergi continuu și nu dai de lumină. Probabil că nici nu ai cum să dai peste aceasta din moment ce nu există.

Am renunțat la Mir. Îmi era dor de Eduard și mă ascundeam de amintiri în cărți. Toată lumea mea multicoloră a devenit albă. Totul s-a șters și am rămas eu singură în alb.

Ei bine, tragedia poate că și este ceva frumos, doar că nu mă reprezintă. Am fost mereu omul care gândea la rece. Acceptasem decizia lui și anume atunci, pentru prima dată, trăiam din plin prezentul. Aveam în față o oglindă și mă priveam. Copilul care cândva lupta împotriva societății a ajuns o parte din aceasta, nu mă deranja, totul este reparabil.

Mi-am amintit de bicicleta verde fără roți, de carnetul în care de mult timp nu mai scrisesem nimic, am reînceput să scriu în el și am observat foile rupte. Rupsesem acele foi pentru a face din ele păsări albe din hârtie.

Mai târziu l-am cunoscut pe Mark. Știam că este prietenul lui Mir, nu mă deranja, nu aveam nimic în comun cu Mir. Discutam zilnic cu Mark. Era un tânăr interesant, hazliu și foarte ambițios. M-a cucerit treptat prin discuții și viziuni neobișnuite despre viață. Chiar dacă era un afacerist înăscut. Cel mai important, m-a cucerit prin faptul că mă făcea fericită și nu înțelegeam cum îi reușește.

Alături de el totul era simplu și sublim. Primul om alături de care râdeam sincer și puteam dansa în ploaie. Da, Mark era extraordinar și într-o zi mi-am dat seama că formăm un cuplu. Concluzia? De unde te aștepți mai puțin, de acolo apare fericirea.

Nu știam de ce amintirile din viitor se schimbaseră atât de brusc. De fiecare dată când în viața mea apăreau oameni față de care nutream sentimente, totul se schimba. Atunci am realizat că viitorul se construiește de către două persoane. Decizia fiecărui om contează.

Neînțelegere

Este o prostie să abandonezi pe cineva de dragul unei iluzii.

Mă vedeam rar cu Felix. În principiu, nici timp de convorbiri telefonice nu prea avea. Era mereu ocupat cu repetițiile. Îi simțeam lipsa și doream să-i spun noutățile. Evenimentele din ultima perioadă mă făceau confuză. Totul se schimbase brusc. Nu am primit nicio explicație. De fapt, cine și ce mi-ar explica? Viața niciodată nu oferă explicații.

Ne întâlneam o dată la câteva luni. În acea zi ne-am dus la un picnic pe malul unui lac.

Priveam apa, vântul bătea în față. Felix îmi făcea poze:

— Fii cât mai naturală, imaginează-ți că nu sunt aici.

— Pe bune? Cine este aici?

— Ha-ha! Păi, tot n-am mai înțeles, ești cu Mir?

— Nu, sunt cu Mark.

Felix a lăsat aparatul de fotografiat la o parte.

— Care Mark? Îl chema Mir sau poate greșesc.

— Mir mă ignoră.

— Există și asemenea oameni? Nu este posibil, nu cred.

— Felix...

— Scuze, pur și simplu nu înțeleg nimic. Ai abandonat un băiat care te iubea de dragul altuia, pentru a afla că ești cu un altul. Ce se întâmplă? Ce se întâmplă în capul tău!?

— Da, am greșit, recunosc. Este o prostie să abandonezi pe cineva de dragul unei iluzii. Am riscat. Eram sigură că vom fi împreună. În loc ușa să se deschidă, aceasta a dispărut. Regret, deși regretul tot face parte din peisajul prostiei. În final, am renunțat la amintirile din viitor. Cel puțin depun efort să nu le mai văd. Îmi trăiesc clipa.

— Probabil că așa este mai bine. Știi că te vreau fericită, dar aceasta nu-ți oferă dreptul să rănești alți oameni.

— Chiar îmi este drag. Nu știu ce are să urmeze, dar oamenii normali așa trăiesc, nu? Niciodată nu știu când are să fie sfârșitul. Vreau să trăiesc asemeni oricărui om normal, să nu-mi sară lumea în cap pentru niște alegeri neadecvate. Prezența amintirilor din viitor în viața mea nu oferă nimănui dreptul de a mă judeca. Este normal să-ți trăiești clipa! În privința viitorului, Felix, acesta e

imprevizibil, ba mai mult, poate să dispară brusc, fără explicații. Acestea sunt legile vieții.

Revenire

*Omul care a plecat de bună voie
s-a reîntors pentru a mă distruge din nou.*

Notam gânduri în jurnal, studiam cu drag la universitate și eram împlinită în relația cu Mark. Citeam și mă gândeam la ce cărți mi-aș dori să public în viitor. O viață tipică de student cu examene și emoții, cu visuri și speranțe, cu sentimente și dezamăgiri. Totul a fost bine până nu a revenit Mir.

Omul care a plecat de bună voie s-a reîntors pentru a mă distruge din nou. Indiferent de cum nu ar trece cineva peste o perioadă grea, semnul rănii rămâne. Viitorul a revenit în jocul vieții la braț cu trecutul.

Eram împreună cu Mark când acesta m-a rugat să trecem pe la el pentru a lua ceva. Am intrat în casă. Înăuntru se aflau Andrew și Mir. Am rămas blocată lângă ușă. Mark, fiind un om impulsiv s-a repezit către Mir după care l-a lovit cu pumnul în față. Nu am reacționat. Acolo era Mir și această realitate mă paraliza.

Am fost readusă în simțiri de glasul lui Mark:

— Mir, vreau să ți-o prezint pe iubita mea, ea este Amelia.

— Îmi pare bine să te cunosc, mi-a zis.

Pentru prima dată i-am văzut ochii atât de aproape, nu mă mai ignora sau nu avea cum s-o facă, nu știam. I-am răspuns un Asemenea sec, după care am refuzat să-l mai privesc. Era un comportament copilăresc, nu conta, îi acceptasem ignoranța, deci, urma să facă și el la fel.

Faptele nu s-au lăsat așteptate, în una din zilele următoare Mir m-a strigat din urmă, m-am oprit involuntar, avea drept scop să-mi facă cunoștință cu domnul Frank. Persoana care mă ignora căuta pretext să petreacă timpul cu mine, atunci m-am întrebat de ce mă îndrăgostisem de el? Doar din cauză că era prezent în viitor? Absurd! Nu descopeream nimic special în el, era un tânăr care nu știa ce dorește de la viață.

Am parcurs în tăcere drumul care ducea la casa domnului Frank, mai apărea doar câte o fâșie de dialog fără sens.

— Cum l-ai cunoscut pe domnul Frank? am întrebat.

— A fost dascălul meu, am locuit împreună câțiva ani.

— Nu știam.

— Nici nu aveai de unde să știi.

Am adresat această întrebare cu scopul de a afla dacă Mir știe că și eu am

amintiri din viitor. Da, cunoșteam multe despre Mir, în schimb Mir nu cunoștea nimic despre mine.

Domnul Frank m-a cucerit. Era o personalitate deosebită, vorbea încet și calm. Mir se comporta diferit în acea casă. Părea un băiat grijuliu și atent, care nu se teme de nimic. Atunci l-am văzut pe Mir din viitor și în mine din nou a reapărut o flacăra pe care trebuia s-o sting.

Acceptare

Greșeala este cel mai obișnuit lucru existent pe fața pământului.

Mergeam în fiecare weekend cu Mir în vizită la domnul Frank. La început, ambii priveam peste geam și tăceam. Se auzea muzica difuzată la radio. Situația îmi amintea de un oarecare film. Muzica de pe fundal crea o atmosferă romantică. Obosiți de tăcere, muzică și copaci, am început să discutăm câte puțin. Drumul lung unește persoanele străine.

— Amelia.

— Da?

— Povestește-mi ceva despre tine, orice.

— Orice? am zâmbit. E complicat. Nu știu. Îmi plac pisicile, oglinzile sparte și ploaia.

— Oglinzile sparte? De ce?

— Atunci când se sparge oglinda, dispare reflecția. În locul oglinzii rămâne doar un perete și tu în fața lui. Nu mai vezi nimic, ești tu cu tine, cu lumea ta interioară.

— Curios, mie îmi plac florile moarte.

— Permite-mi să-ți răpesc întrebarea, de ce?

— Din motiv că nu vor muri.

— E logic, nu poți muri odată ce deja ești mort.

— Poți, crede-mă, poți...

Nu discutam cu nimeni așa cum discutam cu Mir. Între noi era armonie. Era o înțelegere ce nu necesită explicații. Mark făcea parte din viața mea în continuare. Mă îndepărtam încet de el. După care a urmat noaptea de pe pod ce a schimbat totul în sufletul meu.

Noaptea are farmecul său. Prefer să cred că cel mai bun timp pentru adevăr este noaptea. Mă apropiam de pod și mă gândeam la viitor. Aveam nevoie să văd ce va urma, dacă voi rămâne împreună cu Mir. Am văzut evenimentele din viitor: îmbrățișări, dialoguri, despărțiri, scrisori, un apel telefonic și o înmormântare falsă. Apropiindu-mă de pod, am zărit figura lui în depărtare:

— La ce te gândești, Mir?

— Amelia, scuze, n-am observat când te-ai apropiat.

— E în regulă.

Atunci când m-a sărutat am acceptat acel sărut. Am simțit ceva mai mult decât fericire. Eram o trădătoare, evident. Nu mă gândeam la asta. Mă gândeam cum este să iubești un om și să fii cu altul. O bună parte din oameni așa și trăiesc, iubind pe altcineva. Consider că de fapt aceasta este cea mai cumplită trădare. Te trădezi pe tine însuși.

Greșești, cazi, te ridici și cazi din nou. Aceasta este viața. Nimeni nu o trăiește perfect, chiar dacă posedă amintiri din viitor. Eram normală ambii, pentru că ambii am greșit. Greșeala este cel mai obișnuit lucru existent pe fața pământului.

Buzele noastre s-au îndepărtat și Mir mă privea tăcut:

— Nu-ți ceri scuze? am întrebat.

— Nu este cazul.

— Mir, nu vei muri, crede-mă. Vei fi viu, știu, te-am văzut.

— Așteaptă, de unde ai aflat? Cum? Este imposibil.

— Sunt asemeni ție, am amintiri din viitor.

Era uimit.

— Amintirile mele, în mare parte, au dispărut. Am văzut accidentul aviatic.

După acel accident în capul meu persistă doar culoarea neagră. Totul este negru în viitorul meu.

I-am luat fața în mâinile mele și l-am privit în ochi:

— Ascultă, trebuie să mă crezi, nu se va întâmpla nimic. Nu vei muri.

Culoarea neagră poate însemna orice, nu neapărat sfârșitul unei vieți. Astfel am putea crede că în fiecare noapte murim.

A urmat un apel telefonic, o înmormântare fără defunct și o despărțire. Ah, da, a mai urmat o călătorie, bagaje și un tren. Știam că este viu, trebuia să cred asta.

Mir

*De parcă însuși curajul de a te naște
a fost acel păcat pentru care plătești zi de zi.*

Trecut

Am fost un laș ani la rând. Cineva care a acceptat să moară înaintea termenului. Omul și termenul de valabilitate... Îmi era frică de viață. Nu înțelesesem că sensul vieții este să trăiești demn. Să-i faci fericiți pe alți oameni. Consideram că prin absență poți crea fericirea, dar fericirea are o altă formulă.

Am trăit mulți ani fără trecut. După aceea, într-o bună zi, pe neașteptate, am devenit normal. Mi-am amintit totul. Un om cu amintiri din trecut, din copilărie. Un om care își construiește viitorul doar în gânduri, visând și sperând. Uneori e mai bine nici să nu-ți afli trecutul. Riști să descoperi în persoana ta un străin. Riști să-ți urăști faptele, deciziile, cuvintele.

Eram un copil inteligent, scriam multe despre evenimente și întâmplări de care știam doar eu. Toate erau din viitor. O mulțime de carnete, de notițe scrise haotic, astfel încât numai eu știam ce era în capul meu. Ciudat, recitindu-le peste ceva timp, înțelegeam fiecare cuvânt și idee. Nu aveam nedumeriri în pofida faptului că uitam totul. De parcă acele carnete îmi făceau de fiecare dată cunoștință cu mine.

Aveam opt ani. Cunoșteam tot ce are să se întâmple în viitor, peste o lună, peste zece ani. De parcă anume în copilărie am fost cel mai aproape de viitor. Domnul Frank locuia împreună cu mine într-o casă și nu cunoștea în esență nimic despre trăirile mele interioare, din motiv că și cel mai bun prieten nu te cunoaște. Aparențele înșală. Sinceritatea ce persistă în conversațiile prietenești poate fi mai falsă decât credința unui ateu.

Jucam un rol. Probabil că unul prea dur. Am dus două paralele în propria viață. Una era cea falsă, cea creată pentru a dispărea conștient din tabloul familiei. Am ascuns de mine niște părinți iubitori. Am ascuns o soră grijulie. Treptat deveneam benevol orfan, iar Mir, cel din viitor, mă credea.

Credeam că am fost abandonat, uitat și trădat. Alungat în uitare. De fapt, m-am alungat singur din realitate. De parcă eram singurul om neînțeles de pe fața pământului. Uneori mi se părea că nici umbra copacului nu mă acceptă, păsările mă ignoră, soarele se ascunde de mine.

Nu înțelegeam unde și cu ce am greșit. Cum era posibil de la bun început să fii blestemat, fără cea mai mică șansă de a trăi fericit. De parcă însuși curajul de a te naște a fost acel păcat pentru care plătești zi de zi

O decizie

*Atunci când omul dispare treptat
din viața ta, nu este la fel de dureros
ca în cazul în care dispare brusc.*

La scurt timp de la apariția domnului Frank în viața mea, am înțeles că trebuie să plec de acasă. Mă simțeam bine acasă, dar nu mă simțeam liber. De parcă ceva mă împiedica să evoluez precum doream. Poate că îmi era prea confortabil. Voiam niște condiții dure care să mă facă să simt că trebuie să mă schimb pentru a supraviețui.

Am bătut la ușa de la biroul tatei cu pumnișorul meu mic. Am apăsat pe mânerul rece și greu după care, drept ca un soldat, am intrat. Tata, un bărbat înalt, bine făcut și brunet și-a dat jos ochelarii, lăsându-i pe un teanc de documente. După aceea mi-a făcut semn să iau loc. Îmi plăcea de tata. Se comporta cu mine de parcă eram matur. Nu mă trata ca pe un copil. Mă asculta și, cel mai important, mă auzea. Lua în considerare opinia mea, când era cazul mă lauda, dar absolut niciodată nu m-a neglijat.

— Te ascult, Mir, a zis pe un ton serios și blând.

— Tată, cred că a venit timpul să părăsesc casa părintească.

Nu a mișcat un mușchi la auzul unei asemenea replici ieșite din gura unui copil.

— Hm, bine, dacă așa ai decis. Totuși am dreptul să mă interesez care sunt planurile tale pentru viitor.

— Știi casa noastră din pădure. Vreau să ne mutăm acolo împreună cu domnul Frank. Cred că el are multe să mă învețe.

Tata tăcea.

— După, adaug, mă voi pregăti pentru universitate. Îmi dau seama că sunt neobișnuit. Am nevoie de timp, trebuie să învăț să mă comport adecvat ca cei din jur. Amintirile din viitor mă limitează în cuvinte și fapte.

— Bine. Îmi iau răgaz câteva zile să mă gândesc. Plus la toate sunt nevoit să discut acest aspect cu mama dumitale.

— Da, înțeleg, i-am răspuns calm.

M-am ridicat. Am dat din cap în semn de mulțumire pentru timpul acordat și am plecat.

Mama, o femeie emotivă, s-a făcut auzită în toată casa:

— Nici nu se discută! Este doar un copil. Despre ce plecare vorbim? Absurd!
În grabă a venit în camera copiilor unde mă jucam cu Elia care abia se putea târî.

— Mir, Mir, s-a apropiat și m-a cuprins de parcă am fost dispărut cu anii. Ce s-a întâmplat, zi-mi? Nu-ți place să trăiești cu noi, cineva te supără? De ce, de ce dorești să pleci? Cum poate o mamă să renunțe așa ușor la propriul său copil? Nu te las nicăieri!

Plângea. Tata a luat-o pe Elia în brațe. Eu încercam s-o calmez pe mama:

— Mult stimată mamă, nu este cazul să vă indispuceți, mai devreme sau mai târziu fiecare copil pleacă în lumea mare.

— Mir, ai abia unsprezece ani!

— Știu. Simt că a sosit timpul să plec. Voi veni în vizită, nu dispar. Doar că nu vom mai trăi în aceeași casă. Departe de casa părintească mă voi maturiza, mă voi pregăti pentru viață. Știți că aveți un copil neobișnuit, mamă.

— Acasă, aici, alături de părinți copilul se pregătește pentru viață, nu printre străini. Domnul Frank îți este doar un dascăl. Doamne, ce vorbesc, nu pleci nicăieri!

Peste puțin timp îmi luam rămas bun de la părinți. Așa era mai bine pentru toți. Îndeosebi pentru ei. Atunci când omul dispare treptat din viața ta, nu este la fel de dureros ca în cazul în care dispare brusc, iar ei urmau să participe la o înmormântare falsă. Nu contează, înmormântarea este înmormântare. Doream să trăiască cu gândul că într-o bună zi voi reveni. De parcă eram plecat. Nicidecum să se gândească că mă aflu în pământul rece.

Scrisori pentru viitor

*Timpul desparte oamenii, sentimentele,
chiar și amintirile.*

Aveam o soră pe care o iubeam. Petreceam mult timp împreună. Dintre toți membrii familiei ea a fost cea mai aproape de sufletul meu. Cât de mult nu mi-aș fi dorit, de ea nu mă puteam îndepărta. Cu cât Elia creștea mai mare, cu atât mai des veneam eu acasă. Uneori rămâneam mai multe zile la rând în casa copilăriei mele.

Au fost momente în care speram că, revenind acasă, îmi voi aminti totul brusc. Visam la un miracol. Îmi imaginam cum toate povestirile pe care le notasem se transformă în niște amintiri din trecut. Numai că nimic nu se întâmpla. Din nou analizam ca pentru prima dată casa, pereții, ușile. Până și umbra copacului de lângă lac o vedeam pentru întâia oară. Vedeam același peisaj pe care îl văzusem de zeci de ori.

Deși Elia nu avea amintiri din viitor, asemeni mie, era o copilă inteligentă. Cunoștea despre mine mai multe decât eu însumi. Mă acceptase și nu dorea să mă schimb. Zicea că odată ce mă voi schimba voi pierde mult din farmecul individualității. Era mândră de mine, spunea că sunt special. Eliei îi plac mult oamenii speciali.

Niciodată nu a întrebat nimic despre viitorul ei. Trăia din plin prezentul. Nu-i plăcea să se gândească la ce are să urmeze. Uneori o deranja ideea de a se gândi la viitor. Mi-a destăinuit că planurile și scopurile propuse o dezamăgesc mult atunci când acestea nu se adevăresc.

Era noapte. Ne aflam în căsuța amplasată în camera copiilor. Elia avea grijă ca lumina lămpii să bată peste carnetul în care îmi descriam ziua pas cu pas. De fapt, scriam ceea ce îmi dicta ea din motiv că nu mai puteam să-mi aduc aminte nimic:

— Notează, te rog, că m-ai îmbrățișat și mi-ai spus că sunt cea mai bună surioară din lume.

— Pe bune, asta am zis?

— Da, da, scrie.

Râdeam și scriam în continuare ce-mi dicta ea. Unele istorioare erau hazlii. Altele emoționante. Erau istorioare despre săriturile în lac pentru a speria broaștele, despre florile culese pentru mama și despre inscripțiile făcute pe

tulpinile copacilor. Eram doi copii care se bucurau de viață, având nevoie doar de natura din jur. Niște gesturi neînsemnate care ne făceau fericiți toată ziua.

Alături de ea abandonam viitorul. Învățam să privesc lumea mai simplu. Să admir iarba verde fără să mă întristez că în curând aceasta se va usca. Să mă joc cu animalele fără să mă doară moartea lor din viitor. Da, totul dispare în timp. Este o lege a universului și doar în timpul prezent cu toții suntem vii.

Elia s-a întins pe spate. A închis ochii și m-a întrebat:

— Mir, cum este să ai amintiri din viitor?

— Nu știu ce să răspund. Nu știu cum e să fii un om normal cu amintiri numai din trecut. Trăiesc cu frica să nu uit oamenii pe care-i iubesc, pe cei care se pierd în timp. Unii mor, alții aleg o cale diferită de a mea. Timpul desparte oamenii, sentimentele, chiar și amintirile. Marea problemă este că nu am amintiri din trecut. Numai din viitor. Astfel oamenii care au fost în trecut și nu mai sunt în viitor, dispar totalmente din viața mea. Da, am jurnalele. Atunci când le recitesc nu simt nimic pentru acei oameni, de parcă nici nu au existat, de parcă nici nu i-am cunoscut. Oamenii descriși pe foaie sunt prea reci.

Elia tăcea, era undeva departe pierdută în gânduri. Atunci mi-a șoptit la ureche:

— Nu-ți voi permite să mă uiți!

Am zâmbit și i-am șoptit:

— Eu nu-mi voi permite, promit! Știi, am un secret.

— Secret? Ce secret?

— Am pregătit niște scrisori pentru viitor.

— Scrisori pentru viitor? Nu înțeleg.

— Îți explic. Cu cât înaintez în vârstă, cu atât mai puține lucruri din viitor îmi amintesc. Motiv pentru care am decis să scriu niște scrisori pentru persoanele dragi. În viitor voi dispărea pentru o perioadă, nu vreau să vă faceți griji.

— Aaa, deci ai scrisori și pentru mine.

— Corect.

— Atunci, unde-s?

— Le vei primi la timpul potrivit.

— Sunt doar pentru mine?

— Nu, mai multe persoane le vor primi. Astfel acele persoane mă vor ajuta.

— Cum? Nu înțeleg. Ești atât de sigur în privința viitorului?

— Deocamdată da, sunt sigur.

— Și dacă ceva se schimbă. Dacă viitorul nu mai este cum îl vezi. Ce se întâmplă?

— Nimic. Viitorul meu se va schimba. Știu despre această schimbare la moment. De aceea le-am scris acum, și nu mai târziu după ce voi uita multe lucruri.

— Credeam că-ți uiți numai trecutul.

— Nu, îmi uit și viitorul.

— Mir, dacă vei uita de ele? a întrebat îngrijorată.

— Le-am dat deja unei persoane responsabile care va transmite tuturor

scrisorile la timpul potrivit.

— Bine, atunci abia aștept aceste scrisori!

Peste ani, atât Elia, cât și alte persoane apropiate mie, au primit acele scrisori. Viitorul prevăzut de mine s-a adevărit totalmente. De asemenea îl și uitasem. Unicul lucru pe care nu-l înțeleg este de ce nu mi-am notat asta, de ce nu mi-am oferit o șansă de a trăi altfel. Să nu cunosc ce înseamnă frică, moarte, despărțire. Benevol mi-am oferit pe tavă suferința, de parcă aceasta ar fi un desert al vieții de care aveam nevoie. Consideram că suferința face parte din normalitatea mult dorită.

Țara dimineților liniștite

Amintirile. Ce sunt ele? Viață. Da, viața este formată dintr-o mulțime de amintiri. Paradoxal, conștient am ascuns unele amintiri de mine, pe cele mai frumoase amintiri. Credeam că așa îmi va fi mai ușor să mor, fără ele. Atunci când nu ai ce pierde, este cu mult mai ușor.

Am obosit să mă întorc în acel trecut în care am ales să distrug în loc să creez. Am deschis ochii și am văzut-o pe Elia. Eram fericit că mi-am amintit totul, dar și cumva întristat de modul în care am trăit. Sunt nu doar trist, dar și furios pe mine.

Elia privește peste geam. În mai puțin de o oră aterizăm în Coreea. Îi sunt recunoscător pentru faptul că nu mi-a pus prea multe întrebări. Sunt sigur, e conștientă că am descoperit o lume nouă.

Song Jae ne aștepta la aeroport. Când avionul a aterizat, Elia privea mirată în jur. Chiar din aeroport se simțea o atmosferă deosebită.

Elia observase fetele îmbrăcate în costum național. Aveau o față palidă, părul strâns și buzele vopsite într-un roșu aprins. Fetele salutau grațios turiștii. Un grup de tineri atrăgea privirile noilor veniți, aveau păr roz, albastru deschis și de alte nuanțe. Purtau accesorii colorate. În Coreea de Sud sunt mulți oameni care se evidențiază în mulțime prin stilul vestimentar.

Song Jae deja mă salutase, iar Elia încă mai privea în jur. În cele din urmă i-am făcut semn să fie atentă la prietenul meu:

— Sunt fericit să ți-o prezint pe sora mea, Elia.

— Încântat de cunoștință, zise Song Jae, pe când Elia a sărit și l-a îmbrățișat.

— Cum a fost zborul? a întrebat Song Jae.

— Am trecut printr-o turbulență în urma căreia mi-am pierdut cunoștința.

— Și? Ești bine?

— Mai mult decât bine. Și-a amintit totul. Absolut. Am un frate normal, fără amintiri din viitor, a sărit Elia să răspundă.

— Ce? Nu pot să cred! Sper că nu glumește, Song Jae m-a privit întrebător.

— Da, este adevărat. Mai târziu îți povestesc amănunțele.

Țara dimineților liniștite a primit-o frumos pe Elia. Coreenii îi zâmbeau, iar ea era nerăbdătoare să vadă ce o așteaptă atunci când va ieși din aeroport.

Geamurile, cu toate că erau mari, nu reușeau să povestească multe. Ieșind din

aeroport, Elia studia ce o înconjoară. Seul fiind cea de-a doua metropolă din lume avea cu ce s-o uimească: o mulțime de zgârie-nori, poduri construite peste râul Han, străzi largi. Cel mai uimitor era faptul că printre aceste clădiri se ascundea o întregă istorie sub forma unor orașe vechi.

Soția lui Song Jae ne-a pregătit odăile și ne-a întâmpinat cu o masă coreeană tradițională. Îmi era dor de aceste bucate. De fapt, în Coreea de Sud are loc un adevărat ritual al mesei tradiționale. Coreenii se așază în jurul unei mese joase. Pentru Elia acest obicei era ceva nou.

Fiecare persoană are propriul bol pentru orez. Bețișoarele lungi, din lemn sau metal, alături de lingură, sunt folosite ca tacâmuri.

Sigur pe sine am luat bețișoarele în mână și am început să mănânc. Pe când Elia se tot chinuia. Mai târziu a ales lingura ce se afla lângă bețișoare. A început să guste după puțină ezitare, deoarece în Coreea de Sud toate felurile de mâncare se servesc în același timp. O masă simplă poate conține peste douăzeci de garnituri. I-am explicat că felurile calde de mâncare sunt așezate în partea dreaptă a mesei, iar cele reci în partea stângă.

Pe masă se aflau cele mai importante feluri de mâncare coreene. În mod tradițional, o masă la coreeni conține orez, supă, tocană, friptură, salată, legume sau carne fiartă, pește marinat și paste de soia. I-am dat să guste Kimchi, considerată cea mai sănătoasă mâncare tradițională:

— Este varză? a întrebat Elia cu interes.

— Kimchi conține varză și ardei iute. Acestea sunt ținute la fermentare câteva luni în vase de lut, i-a explicat Song Jae.

— Gustă, e bun, am adăugat eu.

Daunele trecutului

*Un om dispărut de bunăvoie
va reapărea în același mod.*

După masă am ieșit cu Song Jae la o plimbare:

— Mir, într-adevăr ți-ai amintit totul?

— Da, așa este, i-am răspuns cu capul plecat în timp ce-mi urmăream pașii.

— Nu pari fericit.

— Sincer? Nu am de unde. Mi-am trăit viața într-un mod practic absurd.

Mulți oameni au suferit din cauza mea. Doar pentru că eram sigur că așa este cel ma bine. Consideram că absența ameliorează suferința, am greșit.

— Oh, ajunge, nu te m-ai gândi la trecut. Aceasta este problema omului.

Trăiește în trecut și nu poate să se deplaseze mai departe. Aveai amintiri din viitor și erai mereu undeva în viitor. Acum ai obținut normalitatea la care visai și oricum ești nemulțumit. Trebuie să înțelegi, că indiferent de amintirile pe care le-ai avea, acestea mereu te blochează într-un anumit timp. Tocmai de asta nici acum nu ești fericit, deși credeai că normalitatea este unicul tău neajuns.

Trăiește-ți prezentul. Construiește-ți viața. De fapt, aceasta se construiește zilnic. Ai trăit prea mult timp pentru alții, acum și aici trăiește pentru tine.

— Amelia mă așteaptă, știe că sunt viu.

— Ai întâlnit-o?

— Nu, nu mă vei crede. Ea are amintiri din viitor la fel ca mine.

— Poftim? Chiar așa? Deci există mai mulți oameni cu amintiri din viitor.

— Da, așa se pare.

— Și unde se află acum?

— Nu știu, pur și simplu, nu știu. La drept vorbind, idee nu am unde s-o caut, am râs încet. Iată, ani la rând am iubit-o fără să știu ceva despre ea. Acesta este adevărul, iubim oamenii fără să-i cunoaștem. Apoi, într-o zi ne trezim și ne întrebăm pe cine iubim? Song Jae, Amelia pentru mine reprezintă un mister.

— Așa e. Ne plac misterele. Sfatul meu este să nu o cauți.

— De ce zici asta? am întrebat uimit.

— Un om dispărut de bunăvoie va reapărea în același mod, aceasta este opinia mea.

— Bine, dar nu pot să stau și să aștept, numărând stelele de pe cer.

— Din nou? Mir, doar am zis, trăiește-ți viața. Nu aștepta pe nimeni. Cine are

să apară va apărea. Cu toate acestea, nu știi unde s-o cauți, în schimb, sunt sigur că ea știe unde te află.

Song Jae avea dreptate. Mi-a spus adevărul în față. Problema nu ținea de amintirile din viitor sau de cele din trecut. Problema ținea de mine. Căutam diverse căi pentru a-mi complica viața. Trebuie să recunosc că-mi reușea de minune. Oricum ceva mă deranja, ceva îmi lipsea pentru a fi împlinit sufletește.

Oglinda spartă

Strada este locul în care se intersectează imaginația, speranța, curajul, frica, viața.

Merg pe străzi și-mi amintesc cum erau acestea cu câțiva ani în urmă. Nu s-au schimbat mult. Străzile peste tot sunt aceleași, cu trecători și speranța de a revedea pe cineva cunoscut. Cândva mă căutam hoinărind printre ele. Acum încerc să urmăresc lumea care mă înconjoară. Să trăiesc prezentul.

Acel prezent în care unii se grăbesc la serviciu, iar alții la întâlniri. De fapt, strada este locul în care se intersectează imaginația, speranța, curajul, frica, viața. Suntem atât de diferiți și cu toate acestea, la un moment dat, ne intersectăm în același punct. Ne intersectăm pentru a nu ne observa. Pentru a ne ignora și a ne despărți.

Văd în fața ochilor o sclipire provocată de o oglindă. Nu înțeleg de unde a apărut oglinda în plină stradă. Apropiindu-mă, văd cum în fața ochilor mei oglinda cade și se face bucăți. Fluxul de oameni nu încetinește. Cioburile rămân pe asfalt ignorate de trecători. Nu am reușit să-mi dau seama ce s-a întâmplat.

De unde s-a luat o oglindă în plină stradă? De ce s-a stricat? Nu am primit răspuns. Cred că dacă aș fi putut discuta cu norii, păsările sau copacii, aș fi aflat. Dar nu pot. Sunt momente în care cred că nici cu mine nu pot vorbi.

M-am apropiat de bucățile de oglindă și m-am privit. Eram și eu bucăți. Multe bucăți care se repetă. *Oare cândva eram și eu un întreg?*

Două bilete

Biletul vieții nu poate fi utilizat de două ori.

Trecuseră câteva zile de când ne aflam în Coreea de Sud. Elia era încântată. Am vizitat palatul regal Gyeongbok, Muzeul de Artă Contemporană, Muzeul Satului Tradițional. Mai mult ca atât, am fost și la Festivalul Internațional de Artă de la Seul, ce a adunat în Muzeul Chosun Ilbo lucrări ale artiștilor contemporani din zeci de țări. De fapt, în Coreea au loc multe evenimente artistice.

În momentul în care discutam cu Elia ce locații să mai vizităm, Song Jae a intrat în odaie:

— Elia, Mir, am o surpriză pentru voi.

— Surpriză? Ce anume? a întrebat Elia curioasă.

— Niște bilete la teatru.

Avea în mână un plic alb pe care i l-a întins Eliei.

— Bilete la teatru? De când îți place teatrul?

— Sunt niște actori veniți de peste hotare. Măine vor juca ultimul spectacol.

— Mergeți cu noi?

— Nu, noi de-acum am văzut spectacolul, din această cauză insist să mergeți și voi. Îndeosebi, tu, Mir.

Am schimbat o privire cu Elia și ne-am gândit, de ce nu?

Niciodată nu am fost la teatru. Eram curios să descopăr acea lume nouă în care spectacolul reprezintă un refugiu. Scena scaldată în întuneric părea infinită. Deodată, s-a ivit o rază de lumină, scoțând în evidență figura ștersă a unui bărbat care stă la un colț de masă. În sală persistă tăcerea. Spectatorii așteaptă ce are să urmeze.

Urmează un sunet provocat de doi pumni în masă. Figura de pe scenă prinde viață:

— Nu vreau să stau la masă. Nu vreau să mănânc porcăria asta.

...

Finalul spectacolului era unul tragic, dar adevărat. Am înțeles de ce Song Jae dorea să-l văd. Protagonistul, asemeni mie, nu trăia prezentul. Atunci când prea târziu înțelegi acest fapt, pierzi viața. Biletul vieții nu poate fi utilizat de două ori. Cel mai înfricoșător este faptul că nu știi niciodată cât timp a mai rămas. Habar nu ai dacă ești la început de drum sau la sfârșitul acestuia. Toți măsoară

timpul fără a-i cunoaște durata.

Credem că abia am pornit la drum când, de fapt, ne-a rămas un singur pas. Și viceversa. Stăm cu nasul în peretele pe care scrie Sfârșit, dar e sfârșitul primului pas.

La ieșirea din teatru Elia m-a întrebat:

— De ce personajul principal a murit în cel mai interesant moment, pentru că mori abia când începi să trăiești?

— Niciodată nu știi când moartea are să vină, nu o poți programa după placul tău. Nu este nimic anormal în acest scenariu, este firesc să mori.

— Uh, Mir, e prea trist, nu-mi place această temă. Apropo, ai observat cât de drăguț e actorul din rolul principal?

— Da, joacă bine.

— Hai, mă trage de mână, hai să fac o poză cu el.

— Bine, ne întoarcem.

În sală erau actorii care se fotografiau cu spectatorii. Elia a dat drumul mâinii mele, după care s-a apropiat de dâșii. În același timp, cineva s-a apropiat de mine. Se afla alături. N-am întors capul, singur nu știu de ce.

— Am zis că te voi aștepta.

Amelia. Vocea ei. Nu reușesc să mă întorc spre ea că în fața mea stă Elia:

— Super, am pozat, îl cheamă Felix. Hm, vă cunoașteți? se uită spre persoana de alături de mine.

Abia atunci întorc capul. Da, este Amelia.

— Numele meu este Amelia, am scris scenariul pentru această piesă de teatru, i se adresează Eliei.

— Îndrăznesc să vă mai adresez o întrebare, de ce personajul principal moare? De ce ați scris astfel scenariul?

— De ce nu? Este ceva anormal în acest scenariu? Mulți oameni mor pe neașteptate. Din nefericire, moartea este ceva firesc și pe nimeni nu ar trebui să uimească prezența sau apariția spontană a acesteia, probabil că este mai reală decât viața în sine.

— Este bazat pe un caz real? întreabă Elia.

— Parțial.

Elia tăcea, mă uitam înmărmurit la Amelia. Aceasta îmi zâmbea.

— Măine părăsim Coreea, a zis ea, privind-o pe Elia.

— Ah, da, scuze, faceți cunoștință, sora mea Elia și o persoană din viitorul meu, Amelia.

— Încântată, a adăugat Amelia.

— Putem să ne vedem peste o oră? am întrebat-o.

— Da, sigur.

Ultima seară din trecut

*Dacă mereu ne va păsa de suferință,
vom rămâne singuri.*

Mergeam cu Elia spre casa lui Song Jae. Eram nedumerit din cauza ultimelor întâmplări. Afară se întunecase. Seul era scaldat în lumini. Pe când în sufletul meu luminile se stingeau una câte una.

Elia tăcea și mă privea insistent. Aștepta să-i povestesc ce se întâmplă. Cine este Amelia și de ce m-am schimbat la față atunci când am revăzut-o. Nu știam cu ce să încep. Să-i zic că m-am îndrăgostit de Amelia în urma unor amintiri din viitor?

Am început să-i povestesc totul treptat. Despre cum o ignoram, despre călătorii și întoarcere, despre scrisori și noaptea de pe pod.

— Nu știu ce să zic, Mir. Cred că a suferit.

— Da, Elia, recunosc. De fapt, nu doream să sufere.

— Cu toții suferim. Chiar și când suntem într-o relație suferim. Există certuri, neînțelegeri, fapte sau cuvinte negândite. E ceva vital. La urma urmei, dacă mereu ne va păsa de suferință, vom rămâne singuri.

— Și singurătatea, la rândul ei, ne va provoca suferință.

— Exact.

— Totuși mai am o șansă. Ne revedem într-o oră.

— Nu uita că poate fi ultima șansă.

— De această dată nu am cum să uit.

Am petrecut-o pe Elia acasă, nu i-am zis nimic din ce se întâmplă lui Song Jae și am fugit spre pod.

Era noapte. Mergeam, dar nu vedeam nimic. Mă gândeam ce să-i zic și cu ce să încep, cum să mă adresez și cum să mă comport. O mulțime de dileme și contradicții se confruntau în capul meu. Pașii mă apropiau de pod.

Mi-am amintit de ultima noastră întâlnire ce a avut loc de asemenea pe pod, de emoțiile pe care le-am trăit împreună și de tot ce ne-am spus. Cumva mă temeam să nu fi uitat Amelia tot ce a fost, precum și eu uitasem.

Am zărit-o de departe, purta un mantou alb și privea orașul în lumini. Când am ajuns lângă ea, mi-am pierdut cuvintele, doar m-am apropiat și încercam să privesc în direcția în care privea și ea:

— Oamenii pot privi în aceeași direcție și să vadă lucruri total diferite, mi-a

zis.

— Știu.

— Atunci de ce privești?

— Pentru a vedea totul diferit decât ceea ce vezi tu.

Am zâmbit ambii, știa că mint, iar eu știam că ea știe.

— De ce ai fugit dacă tot erai sigură că nu voi muri?

— Greșești, nu am fugit. Am fost aproape în tot acest timp.

— Nu înțeleg.

— După așa-zisa înmormântare am plecat la cel mai bun prieten, Felix. Se afla în Viena de ceva timp cu trupa de teatru, pregăteau spectacole, le jucau și avansau în domeniu.

— Felix e actorul care interpretează rolul principal?

— Da, el este.

— Bine, dar Milena, ea tot era la Viena, nu? Doar i-ai spus că vii la ea.

— Așa este, numai că nu doream să știe că sunt în Viena, nu i-am zis. Pur și simplu am dispărut, mereu mă simțeam vinovată față de ea, nu doream să reapar în viața ei.

— De ce?

— Când eram mici, eram foarte diferite. Milena era sentimentală, pe când eu trăiam în amintirile mele din viitor pe care nu le puteam controla. Jucându-ne, într-o bună zi aceasta mi-a zis că dorește să devină actriță, i-am râs în față, fără să-mi dau seama de ceea ce fac, i-am descris tot viitorul. Milena mă privea mirată, i-am zis lucruri nu prea plăcute, după care a început să plângă fără oprire. Nu înțelegeam de ce plânge, cu ce am rănit-o.

În urma acestui incident părinții au decis să ne separe. Tata absentă frecvent, lucra în Austria, mama avea pe atunci niște probleme de sănătate. Au decis ca eu să rămân cu mama și Milena să plece cu tata. De fapt, tata mereu mă privea ciudat, se temea de mine, pe când mama mă accepta.

Practic am distrus o familie, mereu m-am simțit vinovată, numai că nu uram amintirile din viitor, eu eram cea vinovată, eu eram cea care nu putea face față acestor provocări. Petreceam cu Milena toată luna august, venea și mama cu noi, dar ceva nu mergea bine.

Păstram distanța față de Milena și tata, deși Milena uitase acel incident, oricum îmi era frică să nu se repete unul nou. Pe ea o durea această indiferență, dar nu arăta nimic. Cu timpul și ea a început să se îndepărteze de mine. Cu tata nu prea aveam ce discuta. În cele din urmă, fără să vrem, ne-am înstrăinat.

După plecarea Milenei, mă simțeam vinovată, pierdusem pe cineva important, știam. Cu toate că pierdusem pentru totdeauna un om drag mie, continuam să zic adevărul, exact așa cum simțeam și credeam. Mama mereu răspundea pentru mine în cabinetul directorului.

— Apropo, care e povestea cu păsările din hârtie?

— Ah, când Milena plecase îmi găseam consolarea pe foaie, scriam niște mesaje, era ceea ce doream să-i spun doar ei. În final i le-am dăruit, din câte știi continuă tradiția, scrie pe foi albe diverse stări și gânduri, după care le

transformă în păsări origami. Este unicul mod prin care mai comunicăm, deși, uneori scriem gânduri adresate altor persoane.

— Ingenios mod de a comunica. Ai zis că ne-am mai văzut. Nu am înțeles cum este posibil.

— Atunci când am venit la Viena, fără să vreau, am devenit Milena. Cu ani în urmă mi-am făcut permis pentru bibliotecă din numele Milenei, îmi plăcea mult biblioteca de-acolo cu o diversitate mare de cărți și, în fiecare lună august, luam zilnic de la bibliotecă o carte. Cu timpul m-am împrietenit cu domnul Becker, bibliotecarul. S-a bucurat mult când am revenit. Așadar, persoana din bibliotecă am fost eu. Pe mine la început mă urmăreai.

— Ah, exact. Dar până în care moment ai fost tu, nu prind ideea. Bine, cu biblioteca am înțeles, dar după? Tu erai cea care s-a despărțit de Darius sau Milena?

— Milena.

M-am bucurat. Mi-am amintit de Mark. La un moment dat, am simțit că ea are ceea ce nu am eu, are un trecut, niște amintiri trăite alături de alți oameni. Cel mai probabil erau niște amintiri frumoase.

— Cum ai ajuns la teatru, nu înțeleg...

— Ei bine, Felix mi-a făcut cunoștință cu lumea teatrală. M-a rugat să scriu niște scenarii. Am acceptat provocarea.

— Și nu te-ai intersectat cu Milena?

— Mulți au început să ne confunde, cum ai făcut-o și tu. Doar că eu adesea călătoream cu trupa, nu eram aici, nu era ceva stabil.

— Atunci, de ce m-ai alungat?

— Te-am alungat?

— Da, în bibliotecă, ai zis că nu mai contează nimic.

— Noi ne-am văzut, dar nu am vorbit, cred că ai comunicat cu Milena. A început și ea să treacă pe la bibliotecă, ba mai mult, s-a împrietenit și ea cu domnul Becker. Acesta și-a dat seama că suntem gemene.

— Și a acceptat?

— Da, chiar în continuare mă numea Milena, apropo, nu știu cum însă putea face diferența dintre noi două. Cel mai des ne-am întâlnit în Coreea de Sud.

— Poftim? Ai mai fost aici?

— Da, mai mult chiar, aveam și un prieten comun.

— Kim Ko?

— Exact.

— Am înțeles de unde știa povestea mărului, tu i-ai povestit-o.

— Așa a fost, iar eu știam povestea din viitor.

— De ce nu te-ai apropiat? De ce nu mi-ai vorbit?

— Nu era timpul potrivit, fiecare dialog are timpul său.

— Regret, mi-aș fi dorit să te fi apropiat mai devreme.

— Nu este cazul, contează că în final ne-am întâlnit.

— Și ce ai făcut în tot acest timp?

— Am călătorit, am cunoscut oameni noi, am scris diverse piese de teatru și

m-am gândit la viitor.

— Uneori? am zâmbit.

— Cam așa. Tu?

— Mi-am răscolit sufletul.

— Și ce ai descoperit înăuntru?

— O nouă persoană.

— Acum a sosit timpul potrivit pentru a face cunoștință.

— Sunt de aceeași părere.

Zâbeam, eram împliniți sufletește. Ne-am găsit reciproc după ce ne-am găsit fiecare în parte. Priveam în jur și vorbeam continuu, povesteam istorioare, întâmplări și ne aminteam de trecut. Noaptea rămânea în urmă.

— Cum poți discuta într-o singură noapte toată viața? am întrebat-o.

— Într-adevăr, aceasta pare atât de lungă. Fără a ține seama de cele anterioare, reușești s-o povestești într-o singură noapte omului care te înțelege.

— După care urmează s-o trăiești în continuare alături de acea persoană, adaug.

— Peisajul este uimitor, privește, noaptea pleacă. Viața este asemeni unui pod. Trecutul reprezintă începutul vieții. Dacă nu te miști din loc, niciodată nu vei vedea peisajul ce se deschide de pe acesta, dacă îl traversezi cât mai repede pentru a ajunge în celălalt capăt, nu vei atrage atenție la peisaj, vei fi prea axat pe destinație și nu vei înțelege nimic din această călătorie. Cel mai bine e să mergi încrezător pe pod și, în același timp, să privești în jur. Să vezi un răsărit, un apus. Să simți ploaia. Să te bucuri de primul fulg, prima rază de soare și prima frunză îngălbenită.

— Și acum privim împreună răsăritul. Înseamnă că ne aflăm ambii la locul potrivit, la mijloc. De acolo de unde se vede și se simte totul.

— Exact.

— Este al doilea răsărit pe care îl întâlnim împreună.

— Mir, nu e nici ultimul, mi-a zâmbit.

— În lume sunt multe poduri, foarte multe, trebuie să întâlnim răsăritul și apusul de pe fiecare pod în parte.

— Începem de mâine?

— De azi!

— Bine, dar întâi de toate trecem pe la teatru.

— Teatru? De ce?

— Vei vedea.

Ultima scenă

Viața nu are nevoie de spectatori.

Teatrul era pustiu, pe scenă se afla masa rămasă în urma spectacolului și lumina fixată pe aceasta. Amelia m-a luat de mână și m-a așezat la masă. Stăteam pe locul actorului principal, iar ea a luat loc în fața mea:

— Nu avem spectatori, am zis.

— Spectatori? Viața nu are nevoie de spectatori.

— Nici de scenariu nu are nevoie.

— Așa e.

— Atunci la ce bun această scenă?

— Pentru a ne învăța să trăim pe o scenă a vieții fără spectatori, fără scenariu, doar noi doi, la aceeași masă.

După un moment de tăcere, am întrebat-o:

— Amelia, mâine pe care pod dorești să întâlnim răsăritul?

Doi oameni aruncați pe o scenă, o scenă aruncată într-un teatru, un teatru aruncat într-un oraș, un oraș aruncat pe un glob, un glob aruncat în întuneric, întunericul aruncat în imaginație.

Imaginația aruncată pe o hârtie.

Amintiri din viitor

În acea zi Mir îl aștepta pe domnul Frank în bibliotecă. Știa când are să intre pe ușă, chiar și știutorii sunt nerăbdători. Dintre toate amintirile sale din viitor, dialogul acesta îi era cel mai drag și ardea de nerăbdare să-l trăiască, nu doar să și-l amintească:

— Bună ziua, domnișorule, să înțeleg că m-ați așteptat.

— Bună ziua, domnule Frank, să înțeleg că m-ați căutat?

— De ce credeți că v-am căutat?

— Din motiv că m-ați găsit.

— Domnișorule, sunteți un copil inteligent.

— Îndrăznesc să vă corectez, sunt un copil anormal!

— Sunteți sigur că sunteți anormal?

— Nu. Eu mă consider normal.

— Atunci de ce folosiți adjectivul respectiv pentru a vă caracteriza?

— Pentru că toți fac așa.

— Și de când cuvintele celor din jur vă afectează atât de tare?

— De azi nu mă mai afectează.

— Am citit cu drag manuscrisul pe care mi l-ați dat. Vă aparține?

— Totalmente! *Amintiri din viitor* este prima mea carte. Doream s-o citiți înainte să veniți aici.

— Este o trilogie, nu?

— Da, așa este.

— Într-adevăr e impresionant, la o asemenea vârstă este o raritate să ai asemenea abilități în arta scrisului, v-ați inspirat din propria viață?

— M-am inspirat din viață.

— Și Mir cel din carte sunteți dumneavoastră, domnișorule?

— La această întrebare va răspunde viitorul.

Domnul Frank zâmbi. Se apropie de geam și privi îngândurat afară. Mir îl înțelegea, probabil că nu e ușor să asimilezi un dialog proaspăt.

— Domnișorule, poate doriți să facem o plimbare până la lac?

— Nu sunt împotriva, doar că în curând va începe să plouă.

— Straniu, cerul e senin.

— Domnule Frank, în ziua de azi și cerul e fățarnic.

Un fragment din viața reală a lui Vladimîr

M-am născut într-o țară străină sufletului meu. O țară unde copacii arată la fel. Numai că îmbătrânesc prea repede. Cel mai trist e faptul că nimeni nu-i observă.

Nu țin minte când am început să observ copacii. Priveam peste geamul automobilului sau al transportului public fără a vedea ceva. De parcă nu priveam lumea din jur, dar priveam ce se întâmplă în interiorul meu. Ce se afla în interiorul meu? O fântână adâncă unde în loc de apă se afla un dor.

Când am întrebat-o pe mama care este cel mai mare dor de pe fața pământului, mama mi-a zis că e dorul față de omul pe care l-ai iubit, însă nu mai este. Mama a fost la mai multe înmormântări. A plâns mai mult. A simțit mai profund. Uneori mă întreb cum poți rămâne atât de frumoasă după ce vezi atâtea morminte. După ce pierzi atât de mult, după ce te rătăcești în amintiri și dor.

M-am gândit la el. Sunt sigură că și mama se gândea la el. Poza lui în ramă era în spatele meu. Era de ajuns să mă întorc și să-l văd. Am renunțat. Îmi era frică să văd din nou ochii lui, să revin în trecut, să-mi amintesc de pământul în care este îngropat.

A murit departe. Nu în această țară. Mi-au zis că a murit pe un drum din munți unde șoseaua are forma unui șarpe. Mi-au zis că era fericit în acea țară, că iubea și era iubit. Cum a murit? Cea mai strașnică întrebare de pe fața pământului. Aș interzice-o. Aș arde-o.

Aș arunca-o. Numai că nu știu de ce am avut nevoie de răspuns, de durere.

A murit lângă un copac. Din acel moment am început să văd copacii. Uneori îmi imaginez copacii de acolo. Oare îmbătrânesc și ei atât de repede?

În acea vară învățam să merg pe bicicletă. Aveam o bicicletă roz cu trei roți pe care mi-au dăruit-o părinții. Unica bicicletă din toată viața mea. O parte din vară o petreceam la buneii, unde mă împrieteneam cu alți copii care, la fel ca mine, veneau în vizită la bunicii lor.

Copilăria este o lume aparte. Acolo unde te consideri un om matur, deși restul te percepe drept un copil care nu știe nimic. Copiii mereu se alătură celor care cred în ei, celor care îi iau în serios și le oferă atenție.

El era acel om. Îmi oferea atenție și mă lua cu el peste tot. Mă învăța să merg cu bicicleta și să descopăr viața. Acest fapt m-a determinat să-l iubesc pentru

totdeauna. Relația dintre mine și el a fost una foarte puternică emoțional, motiv pentru care, după o lungă despărțire, începeam să plâng.

Am fost un copil emotiv care privea viața puțin diferit. Abia peste ani am realizat acest fapt. Îmi plăcea să mă gândesc la ce are să se întâmple peste zece ani, peste douăzeci. Cum ne schimbăm cu toții. Cine apare și cine dispăre. Cine rămâne la fel și cine decide să se transforme într-un alt om.

Eram în clasa a doua când el s-a căsătorit și nu mai locuia la buneii. Verile nu se schimbau. Doar că el dispăruse. Uneori mă gândeam că a dispărut mai repede decât trebuia. Vara mea fericită nu se va mai repeta. Da, nimic nu se repetă, totul trebuie trăit la timpul său. Orice clipă e unică, la fel ca și noi.

Copiii cresc, am crescut și eu. Am început să întâlnesc alți oameni. Să cunosc alte aspecte ale vieții și să gândesc altfel. Iubeam în același mod, sincer și naiv. Aveam nevoie de înțelegere, atenție, sprijin și o mână de care să mă țin. După aceasta, la un moment dat, realizezi că oamenii merg pe drumuri diferite. Unica mână pe care te poți baza îți aparține.

El și-a construit familia lui și a mers pe drumul său. Anii, distanța și țările dintre noi doi erau prea multe. Cuvintele s-au mutat în trecut, iar amintirile rar își făceau apariția. Am încercat să-mi dau seama care este rolul meu în această lume, uitând de el. Căutam acea iubire și grijă în ochii băieților din liceu. N-o găseam, pentru că nu poți găsi două sentimente identice.

Atunci când sunt la bunica, casa căreia e amplasată astfel încât din ogradă pot vedea biserica și cimitirul, mereu privesc în direcția respectivă și-mi amintesc de mine în copilărie. De acea copilă care privea acel loc îndepărtat și străin drept un tablou. Acum privesc acel loc drept un răspuns. Atât de straniu. În anii în care el era departe, niciodată nu m-aș fi gândit că în viitorul apropiat are să fie aproape. Din nou vara, din nou aproape.

La șase ani am făcut cunoștință mai îndeaproape cu biserica și cimitirul, când a fost înmormântat acolo bunelul. După doisprezece ani acolo a fost înmormântat el.

Dorul pentru mine este ceva ce aparține trecutului. Îmi este dor de vara în care învățam să merg pe bicicletă, îmi este dor de el, de mine – copil. De naivitatea și ușurarea cu care trăiam. Îmi este dor de tabloul ce îmi era străin. Tabloul pe care aș fi vrut mereu să-l percep drept ceva străin.

Și îmi este dor de copaci. Îmi este dor de copacul în care urca pentru a-mi culege cireșe albe. Îmi este dor de copacul în care urcam pentru a mă ascunde de el. Îmi este dor de copacul care crește la bunica în grădină. De copacul ce înflorește lângă mormintele lor. De copacul care dă viață și ia viață... Îmi este dor de copacii tineri.

Îmi este dor de tine, Mir.

Am fost Andriana. Am devenit Andreea.

Ai fost Vladimir. Ai devenit Mir.

Am dorit să ne intersectăm
pentru ultima dată

într-o carte.
Sfârșit.